

Adevărul despre osânda veșnică

- I. Ce gândesc și ce spun fiii veacului acestuia despre osânda veșnică?
- II. Dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu și mesajul Evangheliei
- III. Învățătura despre mântuirea tuturor oamenilor
- IV. Păcate vremelnice și pedeapsă veșnică
- V. Ce înseamnă veșnic și veșnicie în Scriptură?
- VI. Susține Cuvântul lui Dumnezeu învățătura despre mântuirea finală a tuturor?
- VII. Cuvânt de încheiere

I. Ce gândesc și ce spun fiii veacului acestuia despre osânda veșnică?

„Îmi imaginez că în iad este mult mai interesant decât în cer – prefer să merg în iad, decât să mă plictisesc în cer.” Acestea au fost acum câțiva ani cuvintele unui bărbat respectabil, mai în vârstă, când a stat după-masă în cercul tovarășilor săi de rang la cafea, cu trabucul.

În timpul călătoriei cu trenul, un creștin i-a dat unui bărbat mai în vârstă o revistă cu mesajul Evangheliei. „În revista aceasta este vorba că cei nelegiuiți merg în iad?” a fost întrebarea în loc de răspuns. „Desigur, acesta este adevărul lui Dumnezeu.” „Ei, atunci revista aceasta mi-e potrivită, căci eu în iad doresc să ajung.”

Acestea sunt vorbele și gândurile lumii nelegiuite. Lumea religioasă vorbește un alt fel de limbaj. Ea nu neagă seriozitatea pedepsei divine. Dar dacă li se cere să fugă de judecata mâniei lui Dumnezeu și să se arunce cu deplina hotărâre a vieții în brațele lui Isus, marele Mântuitor, refuză.

Un bărbat serios, curat din punct de vedere moral, foarte religios, a scris: „Nimeni nu poate să știe și să spună precis că este mântuit pentru totdeauna. Eu sper în har.” Astfel a refuzat să se încredințeze mâinilor salvatoare ale lui Isus. El a demonstrat cu aceasta, fără să fie conștient, că de fapt el totuși nu crede în pieirea îngrozitoare din locul de chin. Dacă ar fi considerat-o ca fiind realitate, atunci ar fi făcut sigur saltul, crezând, în brațele Mântuitorului.

O a treia clasă de fii ai acestui veac sunt cei cărora viitorul lor le este total indiferent atâta vreme cât sunt sănătoși și nu duc nici o lipsă. Cerul și iadul li se par lucruri cu totul secundare față de câștigul lor de bani, plăcerea vieții lor, mâncatul și băutul lor, hainele lor, trabucurile lor și berea lor.

Imaginea acestor oameni este arătată potrivit în fabula despre cocor și lebedă: Un cocor mergea pe malul unui lac, căutând broaște și melci în apă. Deodată a venit din înaltul luminos o lebedă albă, care s-a lăsat pe oglinda lacului. Cocorul i-a zis: De unde vii? Lebedă a răspuns: Vin din cer. Cocorul a spus: Ce este acela cer? Cum arată acolo? O, a spus lebedă, acolo e minunat! Acolo se poartă de grijă pentru tot și toți trăiesc și se bucură în strălucirea soarelui dragostei lui Dumnezeu. Acolo sunt numai oameni fericiți, acolo răsună neîntrerupt cântările de bucurie. Nimeni nu se vaită, nimeni nu plânge, nimeni nu se îngrijorează. Nu vrei să vii și tu în cer? – Cocorul a spus: Există acolo broaște și melci? Nu, a spus lebedă. Dar acolo există lucruri așa de minunate, încât n-o să mai dorești niciodată broaște și melci. – Atunci rămân mai bine aici, a spus cocorul și a mers mai departe să caute broaște și melci. – Unii dintre acești oameni banali tăgăduiesc de tot veșnicia; ei susțin că odată cu moartea se termină totul. Aceasta este pentru ei soluția cea mai convenabilă ca să respingă lucrurile veșnice. Dar tocmai la aceștia se întâmplă uneori așa, că dacă se apropie moartea de ei, mărturisesc cu frică mare: „Acum știu că există un iad - și voi fi curând în el.” Acestea au fost adesea ultimele cuvinte repetate ale unui ateu înstărit, care fusese de multe ori chemat la pocăință.

În „Berliner Tageblatt” (8 aprilie 1908) au fost publicate ultimele scrisori ale pictorului englez, A. B., care a murit în martie 1898. Pictorul fusese foarte admirat pentru desenele și

tablourile sale imorale, care au apărut în număr mare în publicații ilustrate și la fel și în rest. Prietenii lui au declarat tablourile indecente, ispititoare la pofta păcatului, drept perle ale artei sale. Acest pictor s-a îmbolnăvit deja în martie 1896 de hemoragii grave pe gură, care i-au pus viața în primejdie. Pe atunci îl omagia încă pe filozoful Nietzsche, care îi învață pe oameni că rugăciunea și credința, păcatul și judecata sunt numai noțiuni care le-au fost inculcate oamenilor ca să-i țină în jugul sclaviei. Un om întreg, un supraom, nu trebuie să fie legat de morala creștină, el ar putea să trăiască dincolo de limitele dintre bine și rău și trebuie să procedeze după morala oamenilor superiori, care sună așa: Fă ce-ți place! Dar ce conține ultima scrisoare a pictorului muribund când a stat în pragul veșniciei? Aceasta este datată 7 martie 1898, hotel Cosmopolitain din Menton și sună textual după cum urmează: „*Isus este Domnul și judecătorul nostru!* Dragă prietene, te implor să distrugi toate exemplarele din „Lysistrata” și toate desenele imorale. Arată-i această scrisoare lui P. și imploră-l să facă același lucru. Pe tot ce este sfânt: toate desenele obscene!” Și mâna sa a mai adăugat sub scrisoare aceste trei cuvinte ca post-scriptum: „În agonía mea”.

Acest bărbat muribund a purtat iadul în inimă; el și-a căutat fericirea în pofta sălbatică a păcatului, despărțit de Dumnezeu și de Cuvântul Său. El a dus în blestemul păcatului mulți oameni prin arta sa dedicată imoralității. Aici, la capătul drumului său, a fost convins despre ce conține cuvântul: „Dar cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu. Dumnezeu va răsplăti fiecăruia după faptele lui” (Romani 2.5-6). În pragul veșniciei el l-a recunoscut pe Acela care dinspre cruce a întins brațele de Salvator atât de mult timp zadarnic spre el și pe care trebuia să-l întâlnească acum ca Judecător veșnic – acolo nu i-a rămas nici o nădejde. Ultima sa scrisoare se caracterizează deslușit ca strigătul unui om pierdut.

În sfârșit, mai sunt de amintit cei care, trăind în păcat ca slujitori privilegiați ai lui satan, mărturisesc deschis, ca ispititori ai inocenței și conducători în slujba păcatului, că ei sunt în deplină cunoștință pe calea spre veșnica pierzare a iazului de foc, dar care opun cu neobrăzare și cu conștiința împietrită oricărei avertizări a dragostei salvatoare un hotărât: Nu vreau să mă întorc! Și din această clasă de oameni să cităm o mărturie din realitatea vieții moderne.

X a fost fiul unui fost ofițer, mai târziu funcționar de bancă, deci făcea parte dintr-o familie cultivată. Din nefericire, calea vieții sale a mers tare în jos deja din vremea când era băiat. Familiarizat cu tot ce este rău, în plus isteț și viclean, a opus rezistență energetică tuturor ostenețelor rudelor sale de a-l aduce pe căi mai bune. A fost dus în diferite instituții de educație pentru fiii decăzuți, dar permanent fără rezultatul sperat. Dimpotrivă, el învăța în aceste institute, de la alții pierde-vară tineri, ceea ce încă i-a lipsit până atunci în formarea lui ca infractor.

Într-adevăr, X. auzise pe drumul lui Evanghelia harului, dar a respins-o; el dorea cu hotărâre răul.

Când a avut 22 de ani, avea deja în urma lui, în multe pedepse diferite, mai mulți ani de închisoare și de casă de corecție. Înșelăciune, falsificare de acte, furt, viol erau pe lista aproape fără sfârșit a infracțiunilor sale.

De aici înainte, bărbatul tânăr, crescut frumos, s-a îndeletnicit cu o meserie care este prea murdară și prea rușinoasă ca s-o descriem mai îndeaproape, care l-a etichetat drept un slujitor privilegiat al lui satan. El făcea parte dintre oamenii despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune că ei sunt însemnați cu fierul roșu în conștiința lor. Nu exista nici o răutate, nici o imoralitate pe care să nu le fi făcut deja omul acesta și la care să nu fie pregătit să-i conducă pe alții, numai să câștige bani din aceasta, ca să-și continue viața de plăceri.

Într-o noapte, când X. stătea într-o cafenea în mijlocul tovarășilor săi desfrânați, câțiva străini au intrat în local, care au vestit harul lui Dumnezeu acestor oameni ticăloși și i-au chemat pe acești oameni decăzuți adânc la Isus, Mântuitorul și Salvatorul.

Unul dintre acești mesageri ai dragostei divine i s-a adresat în acea noapte lui X., a ajuns la o discuție serioasă cu el și l-a înduplecat să părăsească Berlinul și scena rușinii și a

păcatului său și să se ducă la țară, într-o casă unde se caută mântuirea păcătoșilor legați fără speranță.

S-a dus într-adevăr acolo și a găsit ce i se spusese, oameni a căror treabă era să-i conducă pe păcătoși din nenorocirea unei vieți pierdute, la Isus, ca să poată să găsească o viață nouă, fericită. Ce transformare a întregului mediu! În loc de zgomotul marelui oraș, aici era liniște și pace, în loc de îndeletnicirea desfrânată a viciului, o viață ordonată de familie, un pat bun, o hrană sănătoasă și în plus, zilnic mesajul harului Cuvântului lui Dumnezeu. – În asemenea locuri încă nu-l dusese calea vieții sale foarte schimbătoare. Aici: viața, casa, oamenii se potriveau cu Cuvântul lui Dumnezeu, care era citit și dezbătut zilnic. Dar tot ce îl înconjura aici era în conflict, în contrast de neîmpăcat cu orientarea vieții sale interioare. Deoarece în afară de aceasta se cerea de la el muncă zilnică, a fost curând decis să nu rămână acolo. – După câteva zile i-a împărtășit gazdei hotărârea sa. Acesta a vorbit în mare dragoste cu el despre trecutul și viitorul său. X. n-a voalat nimic din adâncurile păcatului vieții sale. El a vorbit cu o deschidere înspăimântătoare despre tot ce era în urma lui. „Recunosc că am fost primit cu multă dragoste aici – dar nu vreau! Cunosc Cuvântul lui Dumnezeu; tocmai ați vrut să-mi spuneți cuvântul din Ioan 3,36; aici scrie: „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”. Știu toate acestea și este adevărat. *Știu că mă aflu în drum spre iad.* Ați vrut să-mi spuneți că drumul meu se va sfârși în beciurile infractorilor din Hamburg sau din altă parte – acolo am fost deja, le cunosc. – În lunga vreme de închisoare și de case de corecție am citit Biblia de mai multe ori; o cunosc bine. Am citit-o pentru că mi-a făcut bucurie să vorbesc despre ea cu pastorul care mă vizita din când în când. Știu tot ce-mi spuneți. Dar nu vreau să mă întorc. Îi aparțin diavolului și vreau să-i slujesc diavolului.” – Ochiul lui pătrunzător a privit atent în ochiul martorului lui Isus, care-l chema cu atâta dragoste la întoarcere. Din acești ochi de culoarea oțelului a fulgerat o fermitate înfiorătoare, o putere satanică.

„Gândiți-vă unde duce drumul dumneavoastră! În viața dumneavoastră de păcat veți deveni curând bolnav și nenorocit; și ce veți avea atunci în față?” – „Știu aceasta”, a spus X.; atunci mai există un mijloc: îți tragi un glonț în cap. Dar vă mărturisesc că pentru aceasta sunt acum prea laș. Căci deși găsesc de multe ori insuportabilă viața aceasta, știu că va fi mult mai îngrozitor dacă ajung în iad, ca să rămân acolo unde este diavolul. Acolo va fi și mai îngrozitor. De aceea trăiesc acum mai departe o vreme această viață îngrozitoare, până va trebui să mor și atunci mă duc în iad. Dar să mă întorc nu vreau. Spun sigur: nu vreau!” Cu inima zguduită, gazda i-a mai mărturisit o dată că Isus îl caută și vrea să-l mântuiască. „Nu, nu vreau să mă las mântuit. Și nici aici nu pot să rămân; mâine dimineață mă întorc la Berlin; nu vreau să fiu mântuit.” L-au implorat pe X. să rămână. „Nu, nu vreau; plec!” –

În orice caz, pentru acest bărbat, pierzarea veșnică a iadului era o realitate pe care o puneă la socoteală.

Mulți învățători deștepți și care vorbesc frumos și-au făcut apariție în zilele noastre, care sub aparența erudiției divine le mărturisesc oamenilor vestea dorită, că nu există o pierzare veșnică, fără sfârșit a iadului. Cu un zâmbet superior, ei îi caracterizează pe martorii adevărului biblic ca oameni retrograzi, care mai cred în cea mai îngrozitoare poveste despre chinul veșnic din iazul de foc. Acei învățători moderni găsesc firește multă aprobare, căci ei propovăduiesc: În final toți vor fi mântuiți, există pentru toți o siguranță de a deveni mântuiți, chiar dacă după un chin mai lung sau mai scurt, în funcție de vina vieții pământești. Da, numai de-ar avea cuvintele lor trăinicie în pragul veșniciei!

În timpul revoltei chinezești a boxerilor s-a întâmplat că preoții boxerilor au enunțat formule sfinte împotriva trupelor europene și prin descântările lor au asigurat cetele lor față de gloanțele europenilor – așa după cum le-au creat iluzia cetelor lor. Era vorba de a pătrunde într-o cetate apărată de trupele germane. Germanii stăteau pe zid. Boxerii i-au crezut pe preoții lor, că nu-i va lovi nici un glonț din puștile dușmanilor. În întunericul serii au pornit spre zid. Focul rapid al germanilor a răpăit. Chinezii zăceau în sângele lor. I-a ajutat că i-au

crezut pe preoții lor mincinoși? Minciuna a avut putere numai până a intervenit realitatea – dar apoi a fost prea târziu. Exact la fel este și cu bărbații care le aduc oamenilor, oral și în scris, convingerea că nu există o pieire în iazul de foc, care va dura veșnic. Bagă de seamă că ești înșelat! Cuvântul lui Dumnezeu spune limpede despre aceia care nu-L cunosc pe Dumnezeu și care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos, că aceștia „vor avea ca pedeapsă o *pierzare veșnică*” (2 Tesaloniceni 1,9). Dacă în această chestiune este vorba despre o problemă de erudiție teologică, atunci putem s-o lășăm echitabil în grija oamenilor care au studiat și au învățat. Dar treaba nu stă așa. Este vorba despre a mântui suflete nemuritoare de la pierzarea căreia i-au căzut pradă toți oamenii care merg în veșnicie neîmpăcați.

II. Dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu și mesajul Evangheliei

Credincioșii din interiorul creștinătății de nume sunt înconjurați parțial de oameni nelegiuți, parțial de oameni religioși, parțial de oameni indiferenți, care se numesc toți creștini, fără să fie creștini. Scăpați de stricăciunea lumii (2 Petru 2,18), copiii lui Dumnezeu au venit la picioarele lui Isus, au fost spălați cu sângele Mielului. Despre ei spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Căci ei înșiși istorisesc ce primire ne-ați făcut și cum v-ați întors la Dumnezeu de la idoli, ca să slujiți Dumnezeului Celui viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia viitoare” (1 Tesaloniceni 1,9-10). Pieirea veșnică a iadului, iazul de foc, nu sunt un bici de speriat, ca să-i determine pe păcătoși la pocăință, ci sunt un imbold puternic *pentru credincioși*, ca să așeze dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu în fața ochilor fiilor acestui veac.

Privește puhoiul imens de păcătoși fără nădejde, privește la cei care râd, la cei batjocoritori, la cei indiferenți, la cei superficiali, la cei nelegiuți, la cei religioși – Dumnezeu vrea să-i mântuiască. Scoală-te ca să salvezi ce este pierdut, spune-le cu dragoste, cu îndurare căutătoare că Isus îi așteaptă. Spune-le cine este Isus, spune-le unde duce calea pe care ei se îndreaptă spre veșnicie. Dacă nu le-o spui tu, copil al lui Dumnezeu, cine să le-o spună? Nimeni altcineva nu-i poate mărturisi lumii pierdute: harul și judecata, mântuirea și pierzarea, decât credincioșii întemeiați pe Cuvântul lui Dumnezeu. Aceștia sunt în aceeași stare ca cei patru leproși care au găsit salvare și mântuire și au vorbit între ei: „Ziua aceasta este o zi de vești bune și noi tăcem; dacă vom aștepta până la lumina zilei de mâine, ne va ajunge pedeapsa” (2 Împărați 7,9).

Dar ce vedem că se întâmplă în zilele noastre în loc de aceasta? Printre credincioși este răspândită învățătura: nu există o pierzare veșnică pentru păcătoșii neîmpăcați. Chinul nesfârșit al celor nelegiuți este numai o fantomă a Evului Mediu, pe care trebuie s-o combatem cu lumina adevărului.

Dumnezeu i-a dat omului dovada covârșitoare a dragostei Sale căutătoare, mântuitoare, prin jertfa iubitului Său Fiul pe crucea de la Golgota. Ce jertfă! Creatorul tuturor lucrurilor adoptă o înfățișare de păcătos, devine om, Se împovărează cu blestemul și cu vina unei lumi pierdute, Se așează în calitate de Chezaș al celor vinovați în locul lor. Judecata mâniei Dumnezeului Sfânt L-a lovit pe Fiul iubit. Cuvântul Domnului: „S-a sfârșit!” a deschis pentru orice păcătos care crede calea spre Dumnezeu, poarta casei Tatălui. De atunci răsună vestea Evangheliei: „Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,20-21). Evanghelia nu vrea în nici un caz să-i ofere păcătosului posibilitatea să devină mântuit după moarte, ci ea îl cheamă pe cel păcătos să găsească *viața veșnică* aici, în viața aceasta. Evanghelia mărturisește: Ești pierdut – *trebuie să fii mântuit din păcatele tale – lasă-te mântuit!* Cuvântul lui Dumnezeu spune cu mare claritate: „Fiul Omului a venit să caute și să

mântuiesc ce era *pierdut*” (Luca 19,10). „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta!” (Faptele Apostolilor 16,31).

Dumnezeu îi numește pe oamenii neîmpăcați „copii ai mâniei”, „fiii neascultării” (Efeseni 2,2-3). Cuvântul lui Dumnezeu le spune că se duc la pierzare, pentru că lumina dragostei lui Dumnezeu n-a putut să lumineze în inimile lor (2 Corinteni 4,3-4). Domnul le declară tuturor acestora să devină siguri de mântuirea lor cu orice preț, să coste cât o costa, ca să scape de veșnica pierzare (citește Marcu 9,43-48).

Să fii pierdut înseamnă: să fii căzut sub judecata viitoare dreaptă a lui Dumnezeu. „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea *vine judecata*” (Evrei 9,27). Prin urmare, să fii pierdut înseamnă în același timp: să treci prin viața pământească fără mângâierea iertării, fără pacea cu Dumnezeu, fără să-L cunoști pe Isus ca Mântuitor, fără nădejde pentru veșnicie. *Să fii mântuit* înseamnă: să umbli în pacea lui Dumnezeu ca un copil împăcat și iubit al lui Dumnezeu, să ai prin Duhul Sfânt siguranța slavei veșnice și a moștenirii cerești. Celor mântuiți li se potrivește cuvântul: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică; nicidecum nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10,27-30). Dumnezeu mărturisește tuturor oamenilor ambele lucruri: dragostea Sa mântuitoare și seriozitatea veșniciei. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16). Cuvântul lui Dumnezeu așează în deplină claritate în fața ochilor contrastul mare dintre mântuit și pierdut și le spune oamenilor: „Dumnezeu dorește ca nici unul să nu piară” (2 Petru 3,9).

De îndată ce contrastul veșniciei dintre „*pierdut*” și „*mântuit*” este atenuat sau acoperit, valoarea și rodul jertfei de la Golgota sunt lezate. *Adevărul Evangheliei* este subminat în fundamentul său, dragostea mântuitoare este făcută neputincioasă. Adevărata Evanghelie le spune păcătoșilor neîmpăcați: Nu aveți nici o nădejde! (vezi Efeseni 2,12). Dar acei învățători rătăciți spun: Totuși – există o nădejde pentru toți, chiar și pentru cei care merg în veșnicie fără pocăință și fără credință. – Biblia spune: Dincolo de viața aceasta nimeni nu poate să treacă peste prăpastia care îi desparte pe cei mântuiți de cei pierduți (Luca 16,26). Înțelepciunea omenească spune: Totuși – toți vor trece cândva peste prăpastie.

La o asemenea predică nu se convertește nimeni – căci omul firesc își zice: Păi, dacă totuși voi fi mântuit cândva, de ce să renunț acum la plăcerea lumii și la slujba păcatului? Succesul năzuit de vrăjmaș este unul dublu: 1. Evanghelia este făcută fără putere acolo unde oamenii neconvertiți aud un astfel de mesaj; 2. Turma lui Isus, scump răscumpărată, deja sfâșiată și ruptă, va fi și mai mult derutată și scindată, iar venerația față de Cuvântul lui Dumnezeu va fi diminuată în inimile credincioșilor. Există așa de mulți copii naivi ai lui Dumnezeu, care nu au deloc capacitatea să pătrundă, să combată dovezile aparente ale învățătorilor rătăciți; ei le cad victime dacă nu se țin tare, în mod smerit, de Cuvântul lui Dumnezeu.

III. Învățătura despre mântuirea tuturor oamenilor¹

Realitatea că puhoiul mare de oameni care disprețuiesc dragostea lui Dumnezeu și jertfa de la Golgota merg spre veșnica pierzare, spre moartea a doua, este așa de zguduitor de serioasă, încât am putea să izbucnim în lacrimi. Ce stare de moarte veșnică în iazul de foc! Ce loc, unde dragostea lui Dumnezeu nu mai ajunge! Tot ce vine de la Dumnezeu, ce înviorează și ferește inima omului, nu se mai gustă acolo; pacea, bucuria, nădejdea, mângâierea –

¹ Capitolele III, IV, și VI sunt în mare parte preluate textual din lucrarea „Mărturia Sfintei Scripturi despre osânda veșnică, în contrast cu așa-numita învățătură despre mântuirea tuturor oamenilor”. Editura R. Brockhaus, Elberfeld.

acestea sunt pentru totdeauna departe de cea mai îngrozitoare dintre toate închisorile, de ultimul domiciliu statornic al păcătoșilor despărțiți de Dumnezeu.

Într-adevăr, este vorba despre o chestiune foarte serioasă. Abia când avem în vedere „moartea a doua” înțelegem de ce dragostea de negrăit a lui Dumnezeu L-a jertfit pe singurul Său Fiu, ca să fie deschisă pentru toți oamenii o cale a mântuirii, ca ei să fugă de pieire și să găsească viața veșnică. Domnul Isus a adus limpede și hotărât la lumina zilei realitatea osândeii veșnice; Duhul Sfânt a confirmat-o cu toată precizia prin gura apostolului. Cu toate acestea, nu numai că mulți oameni fac loc la îndoieli vagi cu privire la această problemă, ci chiar se încumetă bărbați, care ocupă un loc ca învățători, să nege dănuirea osândeii veșnice. În Biserica romano-catolică, prin introducerea slujbei pentru pomenirea morților și a învățaturii despre purgatoriu, legată de aceasta, s-a ciuntit seriozitatea Cuvântului divin în legătură cu destinul final al omului; naționalismul și necredința evidentă au respins adevărul Sfintei Scripturi. În creștinătatea protestantă s-a răspândit un sistem teologic, care sub numele de *învățătura despre mântuirea tuturor oamenilor*, vrea să șteargă din Biblie, prin dovezi înșelătoare, adevărul despre osânda celor nelegiuți. De unde vine faptul, că așa de mulți oameni, cărora nu li se poate contesta viața dumnezeiască, sunt „aruncați înapoi și încolo de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în uneltirea rătăcirii” (Efeseni 4,14) și acceptă o învățătură greșită care adoarme conștiința și tăgăduiește desăvârșirea ființei lui Dumnezeu în una dintre părțile Sale cele mai serioase? Lipsa de venerație față de Cuvântul lui Dumnezeu este cauza acestui fenomen. Cât de puțin este acesta cercetat cu rugăciune și sub conștientizarea vie a demnității și a maiestății sale divine! Cât de puțin simțită este influența lui în umblarea multor creștini! O, dacă ar începe oamenii din nou să prețuiască acest Cuvânt minunat după valoarea sa divină! Fie ca pretutindeni să învie din nou nevoia ca „zi și noapte să se cugete” la el (Psalmul 1,2), ca să se experimenteze puterea lui însuflețitoare și să se savureze belșugul său inepuizabil! Nu rațiunea omenească este piatra de încercare a Cuvântului, ci Cuvântul este piatra de încercare a rațiunii omenești; el „este viu și lucrător, mai tăietor ca orice sabie cu două tășuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, atât încheieturile, cât și măduva și judecă gândurile și intențiile inimii” (Evrei 4,12).

Învățătura despre mântuirea tuturor oamenilor are în esență următorul conținut:

1. Nu există o osândă fără sfârșit. Cuvântul „veșnic” nu înseamnă în Scriptură „fără sfârșit”, el vorbește numai despre un timp delimitat, chiar dacă el este lung.
2. Oamenilor, care în viața lor pământească n-au găsit împăcarea cu Dumnezeu, li se va mai da dincolo ocazia să apuce împăcarea.
3. În cele din urmă vor fi mântuiți toți oamenii.
4. Chiar satan și îngerii lui vor fi la sfârșit mântuiți. –

Printre reprezentanții învățaturii despre mântuirea tuturor oamenilor există o deosebire în această privință, bunăoară, unii mai privesc înapoi la faptul, dacă să-i atribuie chiar și lui satan mântuirea finală. Alții învață că oamenii neîmpăcați, după un timp anume al pedepsei, vor fi complet distruși. Ei învață ștergerea existenței și neagă cu aceasta nemurirea sufletelor omenești.

Dumnezeu este dragoste! – Din acest adevăr prețios, irevocabil, adepții învățaturii despre mântuirea tuturor oamenilor trag concluzia că acceptarea unei osânde veșnice este imposibilă, pentru că ea nu se lasă pusă de acord cu o asemenea dragoste. Prin urmare, ei susțin o restaurare universală, cuprinzând toate creaturile, pentru că altminteri dragostea mântuitoare poate să șteargă numai la un număr mic consecințele distrugătoare ale căderii în păcat. „Respingem”; spun ei, „o judecată care exclude dragostea. Ar putea chiar și un tată pământesc, care și-ar fi respins copilul neascultător și l-ar fi deferit pentru totdeauna unei pedepse chinuitoare de nespus, să se simtă vreodată fericit?”

Ce spune Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu în fața unor asemenea afirmații? În realitate, Dumnezeu procedează conform belșugului dragostei Sale. Deja înainte de întemeierea lumii, această dragoste nemărginită, vrednică de închinare, a fost preocupată de neamul nostru (2

Timotei 1,9). Ea s-a făcut cunoscută de când omul a devenit un suflet viu; ea s-a desfășurat în strălucirea ei deplină, minunată și în cea mai înaltă maiestate când Dumnezeu L-a dat pe singurul Său Fiu la moarte de cruce pentru oamenii păcătoși și nelegiuiți; și sigur va radia în limpezime neoprită când ultimul vrăjmaș va fi aruncat la pământ, când judecata finală va fi executată și Dumnezeu va fi totul în tot. Această dragoste, care și astăzi se ostenește să-l salveze pe păcătosul care are nevoie de ajutor, nu va permite niciodată ca un copil al lui Dumnezeu să fie deferit sabiei judecării viitoare și focului care nu se stinge al iadului. Aceasta este imposibil; căci aici „nu este nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus” (Romani 8,1). Și iarăși: „Cine crede în Fiul are viața veșnică și nu vine la judecată (Ioan 3,36; 5,24). Acestea sunt adevăruri incredibile. Dar cine îndrăznește să susțină pentru toți oamenii relația de copil față de Dumnezeu, față de Tatăl, acela nu cunoaște adevărul și se află în ignoranță totală privind natura lui Dumnezeu, ca și privind-o pe cea a păcătosului. „Dar dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Romani 8,9), spune Cuvântul. Noi suntem „fii ai lui Dumnezeu” numai „prin credința în Hristos Isus” și numai atunci putem să strigăm „Ava, Tată!”, dacă Dumnezeu a pus Duhul Fiului Său în inima noastră (Galateni 3,26; 4,6). De aceea este evident că Dumnezeu nu are de-a face în judecată cu copiii Săi, ci cu o lume ostilă lui Dumnezeu, care a disprețuit dragostea Sa, a respins Cuvântul Său și a refuzat singurul Său remediu, oferit în jertfa lui Isus Hristos. Despre acești oameni, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2,3.) Afirmația unei mântuiri universale pe baza unei relații generale de copii față de Dumnezeu este de aceea nimic altceva, decât o născocire a minții omenești și slujește ca să deruteze și să adoarmă conștiința.

Desigur dragostea lui Dumnezeu este fără margini, nesfârșită; dar din această cauză sunt mai puțin desăvârșite: dreptatea Sa, sfințenia Sa, veridicitatea Sa? Oare dragostea a pus deoparte plinătatea altor trăsături de caracter ale lui Dumnezeu? Nu, toți cei care aici jos au disprețuit dragostea Sa și au refuzat sângele lui Isus curs spre mântuirea lor, vor întâlni inevitabil o dreptate care este fără limite și fără sfârșit. „Căci știm cine este Cel care a zis: „A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti. ... Înfricoșător lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului Celui viu!” (Evrei 10,30-31.) Ei vor avea parte de sfințenia Celui despre care este scris: „Ochii Tăi sunt așa de curați că nu pot să vadă răul” (Habacuc 1,13). Ei vor trebui să se convingă de veridicitatea Aceluia care nu S-a folosit niciodată de o minciună ca un mijloc de intimidare pentru conștiință, ci care va executa pedeapsa veșnică în toată severitatea și întinderea ei, cu care l-a amenințat pe păcătos. –

Presupunerea că o însușire oarecare a lui Dumnezeu ar putea s-o anuleze sau s-o excludă pe alta, la fel de desăvârșită, trădează o înțelegere grosolan de greșită a ființei și a caracterului lui Dumnezeu. Să arătăm aceasta dintr-un exemplu. Dacă aș susține: „Dumnezeu este desăvârșit de drept și de aceea El nu poate nici să Se îndure de un păcătos, nici să-Și poarte cu îndelungă răbdare copilul slab sau chiar să-l iubească în mod desăvârșit”, n-ar însemna acesta un sistem al unei doctrine întemeiate pe o parte a esenței lui Dumnezeu, și anume, cu excluderea totală a unei alte părți, și anume, a dragostei și a harului Său, o parte la fel de desăvârșită? Dar este înșelăciunea mai puțin mare dacă cineva vede în dragostea lui Dumnezeu o barieră care opune rezistență deplinei exercitări a dreptății sale incorruptibile? Într-adevăr, nu! Și totuși, oamenii îndrăznesc să înjosească maiestatea sublimă a caracterului lui Dumnezeu, în cercul confuz al concepțiilor și al fanteziilor omenești și să-l combată după sentimentele oscilante ale oamenilor mărginiți. Sigur, oricine spune: „Cum poate Dumnezeu, care este dragoste, să suporte din veșnicie în veșnicie strigătul celor osândiți?”, defăimează această maiestate și neagă desăvârșirea dreptății lui Dumnezeu. Oare n-am putea să întrebăm cu același drept: „Cum poate El să le suporte tânguiri, chiar dacă ei ar fi expuși unui chin de nedescris numai (așa cum admit adepții învățăturii despre mântuirea tuturor oamenilor) pe parcursul unei perioade de secole sau de milenii?”

De fapt, unde găsim o măsură pentru dreptatea lui Dumnezeu? Ea este așa de desăvârșită, pe cât este Dumnezeu de desăvârșit; nici o rațiune omenească n-o poate pătrunde. Dacă mergem pe urma ei în istoria omenirii, atunci o vedem pretutindeni cumpănind pe cântarul divin comportamentul omului cu severitate fermă. Nimic n-a împiedicat-o să pronunțe sentința de moarte asupra omului decăzut. Tunetele muntelui Sinai vorbesc despre plinătatea și puterea ei și-L descoperă pe Dumnezeu stăruitor, care pedepsește păcatul părinților în copii până la a treia și la a patra generație. Toată istoria copiilor lui Israel ne arată căile drepte și pașii fermi ai dreptății divine. Lumina fulgerului ei i-a trântit la pământ în pustie pe cei nesupuși; și până în ziua de astăzi, întregul popor Israel poartă pe fruntea sa blestemul lepădării lui Mesia. Totuși, el a fost acel popor ales, de care Dumnezeu a fost legat cu o asemenea dragoste geloasă, încât a amenințat că va șterge de sub cer pomenirea amaleciților care au luptat în pustie împotriva lui Israel (Exod 17,14); Dumnezeu a făcut ca această amenințare să fie executată după aceea de Saul, cu ordinul ca nimeni să nu fie cruțat, ci să omoare bărbați și femei, copii și sugari (1 Samuel 15,3). Poate o asemenea dreptate, care îi pedepsește chiar și pe urmași din cauza nelegiuirilor părinților lor, să fie judecată după regulile omenești? Și S-a lăsat Dumnezeu împiedicat în executarea amenințărilor Sale drepte prin ceva ce omul ar desemna ca dragoste? În nici un caz. N-a avut Saul mai degrabă de purtat consecințele neascultării sale, pentru că n-a satisfăcut cerințele lui Dumnezeu în toate punctele?

Intră cu gândul în acel loc unde în ceasul întunericii, sub greutatea covârșitoare a păcatelor noastre, de pe buzele Mântuitorului muribund a urcat spre Dumnezeu strigătul de teamă: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Întâlnim acolo cumva o dragoste care a înlăturat lovitura dreptății lui Dumnezeu de la capul singurului și iubitului Fiu? Sigur că a fost un strigăt de teamă, care a dat de știre despre necazul adânc al unui Om drept, făcut păcat; și sigur mai înainte n-a atins un asemenea sunet de durere urechea Dumnezeului dragostei; și totuși, sabia dreptății n-a șovăit nici o clipă să dea lovitura nimicitoare. Dumnezeu vedea păcatele noastre pe capul Aceluia care S-a dat de bunăvoie la moarte pentru noi; aceasta a fost suficient ca să-Și întoarcă fața de la El și să execute pe El în toată asprimea, judecata atârnată deasupra păcătosului. Numai dreptatea desăvârșită a lui Dumnezeu a putut să procedeze astfel; Dumnezeu fie veșnic lăudat pentru aceasta! Dreptatea lui Dumnezeu a găsit în jertfa lui Isus Hristos o asemenea satisfacție, încât fiecare credincios sincer se poate bucura acum de desfătarea nestingherită a unei dragoste desăvârșite, dumnezeiești. Dar din cauza aceasta, dreptatea lui Dumnezeu și-a schimbat caracterul? Nu, ea-l va întâmpina cândva pe păcătosul care se împotrivesc până la sfârșit unei asemenea dragoste incomparabile și unui asemenea har, cu aceeași severitate riguroasă pe care a arătat-o când scumpul cap al Mântuitorului s-a plecat sub lovitura ei mortală; și atunci va recunoaște oricine că dreptatea lui Dumnezeu este la fel de desăvârșită ca dragostea Sa.

Cât de reprobabil este un sistem dogmatic care cu excluderea dreptății divine, a sfințeniei divine și a adevărului dumnezeiesc, a ales ca punct de plecare o dragoste care stă în contradicție nemijlocită cu caracterul lui Dumnezeu și nu este nimic altceva decât o iluzie pentru firi care își storc neîncetat creierii. N-ar proceda Dumnezeu neînțelept sau nedrept dacă, după ce i-a dat omului legea Sa sau chiar o conștiință pentru „deosebirea binelui de rău”, ar lăsa păcatul nepedepsit? Chiar între oameni este cel mai sigur semn caracteristic al unei guvernări slabe sau rele, dacă acțiuni ilegale sau chiar infracționale ar trece nepedepsite. Sigur că un regent nu merită reproșul că nu-și iubește supușii, pentru că îi pedepsește pe răufăcători; dimpotrivă, tocmai dragostea îi impune datoria să pedepsească răul. Dar despre Dumnezeu, care Și-a dovedit dragostea față de păcătos în dăruirea Fiului Său, citim: „*Mâna Ta dreaptă este plină de dreptate*” (Psalmul 48,10) și „*El va judeca lumea cu dreptate*” (Psalmul 9,8). Despre El putem spune cu toată precizia că-i pedepsește pe răufăcători, pentru că-Și iubește creaturile. Prin urmare, este imposibil ca o însușire a caracterului lui Dumnezeu să le elimine pe celelalte; legătura acestora este mai degrabă inseparabilă. În crucea lui Hristos

vedem atât *dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu față de păcătos*, cât și *ura Lui desăvârșită față de păcat*, atât harul Său desăvârșit, cât și dreptatea Sa desăvârșită.

IV. Păcate vremelnice și pedeapsă veșnică

„Dar”, se obiectează, „cum poate Dumnezeu, dacă este drept, să pedepsească greșeli vremelnice cu pedeapsă veșnică? Cum poate El să decreteze o pedeapsă veșnică peste păcate care au fost comise într-un timp scurt, limitat, și apoi sunt întrerupte?” Înainte de toate să amintim că Dumnezeu în harul Său minunat îi cheamă pe toți păcătoșii nu numai la o iertare desăvârșită, ci că în sfânta Sa îndurare, în dragostea Sa nespus de mare îi cheamă pe oamenii vinovați, pe vrăjmașii lui Dumnezeu, ca să-i facă pe aceștia copii și moștenitori în casa Tatălui. El Și-a întins larg brațele spre o lume de păcătoși pătați, El a jertfit în judecata dreaptă ce a avut mai scump, pe singurul Său Fiu, ca și omul cel mai vinovat dintre vinovați să poată găsi accesul la har.

Dar acum întrebarea: Care om poate găsi dreapta măsură divină pentru culpabilitatea păcatului? Cine poate spune cât de îngrozitor și de odios este păcatul înaintea lui Dumnezeu? Este evident că durata pedepsei nu poate fi condiționată de lungimea sau scurtimea perioadei de timp în care a fost comis păcatul. Cineva poate să comită o infracțiune în cinci minute, pentru care orice judecător omenesc conștiincios și orice tribunal trebuie să decreteze încarcerarea pe viață sau chiar pedeapsa cu moartea. Nici fapta în sine nu determină întotdeauna măsura pedepsei. Se poate, de exemplu, ca doi oameni să se fi făcut vinovați de aceeași infracțiune și cu toate acestea, tribunalul îl condamnă pe unul la doi ani, iar pe celălalt la douăzeci de ani de închisoare, deoarece acela poate că se află pentru prima oară pe banca acuzaților, iar acesta este cunoscut ca un infractor pedepsit, nemilos și recidivist. De aceea este imposibil ca simplul fapt, ca atare, să hotărască durata de timp a pedepsei; mai degrabă motivele care au condus la aceasta, ca și alte împrejurări care au colaborat, vor aduce o atenuare sau o înăsprire a sentinței judecătorești.

Deci, dacă deja printre oameni există o asemenea deosebire în judecarea unei fapte rele și a pedepsirii ei, cine este atunci în stare să decidă gradul corect al pedepsei *asupra păcatului omului împotriva lui Dumnezeu*? Poate omul, ca cel vinovat, să fie în același timp el însuși judecător, ca să stabilească durata pedepsei pentru propriul său păcat, conform unei măsuri divine drepte? Ce nebunie! Dacă deja un tribunal omenesc își înăsprește sentința pentru o infracțiune în caz de recidivă, cum va suna sentința lui Dumnezeu asupra unui păcătos, care în ciuda tuturor avertizărilor și a tuturor reproșurilor conștiinței sale, în ciuda tuturor îndemnurilor și ale rugămintilor dragostei lui Dumnezeu de a se lăsa împăcat cu El, persistă continuu în păcatul împotriva Creatorului său, susținătorul și binefăcătorul său?

Nici măcar în împrejurările cele mai favorabile, omul nu și-a dezmințit niciodată adevărata natură. Poporul ales al lui Dumnezeu, Israel, ne furnizează pentru aceasta cele mai triste dovezi. Chiar de pe buzele lui Dumnezeu auzim cuvintele: „„Am hrănit și am crescut niște copii, dar ei s-au răsculat împotriva Mea. Boul își cunoaște stăpânul și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său: dar Israel nu Mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la Mine.” Vai, neam păcătos, popor încărcat de fărădelegi, sămânță de nelegiuți, copii stricați! Au părăsit pe DOMNUL, au disprețuit pe Sfântul lui Israel, I-au întors spatele... Ce pedepse noi să vă mai dea, când voi vă răzvrătiți din ce în ce mai rău? Tot capul este bolnav și toată inima suferă de moarte! Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos” (Isaia 1,2-6). Aceasta este părerea lui Dumnezeu despre Israel. Și ce ne spune primul capitol al Epistolei către Romani despre neamuri? Și ce tablou îngrozitor ne oferă al treilea capitol al celei de-a doua Epistole către Timotei despre starea acelor care poartă Numele lui Hristos!

Dar dacă vrem să vedem executarea sentinței lui Dumnezeu asupra păcatului în realitatea lui îngrozitoare, atunci să ne îndreptăm ochii spre cruce. „El a purtat păcatele noastre în trupul

Său, pe lemn” (1 Petru 2,24). „El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53,5). Dacă L-a dat Dumnezeu pe singurul Său Fiu și Domnul Isus Și-a lăsat viața pentru a-l elibera pe păcătos de o pedeapsă care este totuși numai temporară, trecătoare, - atunci de ce sufletul Său curat a fost umplut de o asemenea consternare, de o asemenea teamă de nedescris? N-a fost aceasta pentru că El, purtând păcatele noastre și fiind făcut păcat pentru noi, S-a prăbușit sub loviturile îngrozitoare ale mâniei unui Dumnezeu drept și sfânt? Ar fi fost nevoie de o asemenea jertfă dacă păcatele noastre ar fi avut drept consecință numai o pedeapsă trecătoare? Nu, nimic mai neînsemnat decât moartea plină de ocară pe cruce a Fiului lui Dumnezeu, venit din cer, decât părăsirea Sa completă de către Dumnezeu, n-a putut să satisfacă dreptatea lui Dumnezeu, să potolească mânia Sa și să stingă flăcările focului infernal pentru cel care crede. Tocmai acest preț de răscumpărare, de o valoare nemărginită, dovedește că osânda trebuie să fie una care durează veșnic, care nu se sfârșește niciodată: Cuvântul lui Dumnezeu vorbește permanent despre o osândă „veșnică”, despre un chin „veșnic”, despre un foc „care nu se stinge” și despre un vierme „care nu moare”. Cine suntem noi ca să ne încumetăm să atacăm sentința lui Dumnezeu!?

„Dar”, se obiectează, „se poate numi drept, dacă sentința tuturor celor nelegiuți este veșnică, deși nu toți au meritat aceeași pedeapsă?”

Răspundem: Potrivit cuvintelor Scripturii, în ziua judecării va fi „mai ușor” pentru unul decât pentru altul (Matei 11,22-24), unul va fi bătut cu „multe lovituri” (Luca 12,47-48), iar altul cu „puține”. Fiecare în parte va fi judecat după cele scrise în cărți, „potrivit faptelor lor” (vezi Apocalipsa 20,12). Este prin aceasta pusă la îndoială veșnicia osândeii? În nici un caz. Vom căuta din nou să lămurim aceasta printr-un exemplu. Două persoane pot fi condamnate pe baza sentinței judecătorești la o pedeapsă cu aceeași durată de timp; în timp ce unul dintre acești deținuți nu are să se plângă decât de pierderea libertății sale, dar în rest chiar are voie să se bucure de diferite feluri de avantaje, poate că celălalt trebuie să-și ispășească pedeapsa cu pâine și apă sau cu muncă silnică grea sau chiar cu pedepse corporale. Să ne gândim, de exemplu, la suferințele îngrozitoare ale unui om care este condamnat la muncă pe viață în minele siberiene, în comparație cu un om condamnat pe viață la o pedeapsă cu închisoarea în Germania. Aici vedem deci diferite grade de pedepsire, și totuși, timpul de încarcerare este același. Dacă aici pe pământ există asemenea cazuri, cu cât mai mult poate Dumnezeu, după diversitatea faptelor rele ale omului, să-l pedepsească pe fiecare după dreptatea desăvârșită, în timp ce pedeapsa nu este mai puțin veșnică pentru toți.

Un alt exemplu: Să presupunem că cineva este aruncat în închisoare din cauza unei datorii pe care nu este în stare s-o plătească, până la totala achitare a acesteia. Orice ocazie de a face rost de bani îi este aici oprită; dar datoria există; el rămâne închis până o plătește. Sigur că în principiu, această pedepsire este una permanentă, continuă. Fie că datorează cinci mărci sau cinci sute de coroane, aceasta nu schimbă nimic în starea de lucruri; și într-un caz și în celălalt, el rămâne încarcerat până plătește. Nu s-a încărcat omul cu o mare datorie față de Dumnezeu? Cum vrea s-o achite? Sentința căzută asupra lui Israel suna așa: „Adevărat îți spun că nu vei ieși de acolo până nu vei plăti cel din urmă bănuț”. Vrem să ne judecăm cu El din cauza sentinței penale?

Cu siguranță că nu va îndrăzni nimeni să susțină că un om n-ar putea să comită o infracțiune care să-i impună oricărei autorități legale datoria să rostească o sentință cu închisoarea pe viață. Nu s-ar ridica din toate părțile cererea ca un asemenea răufăcător să fie lipsit de orice drepturi de care s-a bucurat până atunci ca membru al societății omenești? Dar de ce Îl dojenim pe Dumnezeu dacă El consideră necesar să-l izgonească pe cel nelegiuți pentru totdeauna din Împărăția Sa? Ah, omul! El Îi contestă lui Dumnezeu tocmai acele drepturi pe care el le pretinde pentru sine.

„Dar”, spun adepții învățaturii despre mântuirea tuturor oamenilor, „chiar Cuvântul lui Dumnezeu ne furnizează o mulțime de citate care mărturisesc fără echivoc, că pedeapsa celor

nelegiuți nu poate fi una „veșnică”. Citim: „Pentru că Domnul nu va respinge pentru totdeauna; iar dacă întristează, El va avea milă, după mulțimea îndurărilor Sale” (Plângerile lui Ieremia 3,31-32.) Și din nou: „El nu-Și ține mânia pe vecie, căci Îi place îndurarea!” (Mic 7,18.) Și iarăși: „El nu ceartă fără încetare și nu se mânie pe vecie” (Psalmul 103,9; vezi Isaia 57,16.) Nu arată limpede și precis aceste citate și multe altele, că mânia lui Dumnezeu, și odată cu ea și pedeapsa celor nelegiuți, își vor găsi sfârșitul după un anumit timp?”

Nimic nu este mai ușor decât o combatere a acestei obiecții. Căci oricine, chiar și un cititor al Bibliei puțin cunoscător va ști, că toate acele cuvinte i-au fost adresate lui Israel. Acest popor iubit așa de mult de Dumnezeu, care din cauza neloialității sale și a lepădării hotărâte a mântuirii oferite lui în Hristos, popor pus deoparte pentru o vreme, va fi cândva adus din nou înapoi în drepturile sale, potrivit mărturiilor Sfintei Scripturi, ca poporul pământesc al lui Dumnezeu. Mânia lui Dumnezeu, care va atinge punctul culminant în zilele izbucnirii judecății peste globul pământesc, se va întoarce; și atunci rămășița credincioasă (Isaia 10,20-22; Romani 9,27), Israelul cel smerit, se va întoarce sub sceptrul adevăratului său Împărat și sub belșugul binecuvântărilor țării Canaan, și anume, pe terenul unui har nelimitat. În acele citate nu este deci deloc vorba despre o eliberare a celor nelegiuți din chinul unui „foc care nu se stinge”, ci despre întoarcerea unui popor care, pus deoparte de Dumnezeu pentru o vreme, rățește în prezent nestatornic. Fie ca mulți să recunoască aici cât de fatal este să smulgă un citat biblic din contextul lui și să-l folosească după plac sau chiar să-l facă stâlp de bază al unui sistem dogmatic. Cine face aceasta trădează fie o mare necunoaștere privind Cuvântul lui Dumnezeu și profunda legătură a părților sale individuale, fie o lipsă a temerii de Dumnezeu și a scrupulozității. El este responsabil dacă scoate unele cuvinte din Cuvântul lui Dumnezeu, după placul oamenilor, ca să înfrumusețeze o învățătură omenească greșită, cu aparența adevărului divin.

V. Ce înseamnă veșnic și veșnicie în Scriptură?²

Primejdiile timpului prezent pentru Adunarea lui Isus Hristos pe pământ sunt mari. Se împlinește cuvântul: „Și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricătioase, ca să atragă pe ucenici după ei. *De aceea vegheați!*” (Faptele apostolilor 20,30-32.) Și un credincios poate, dacă nu se lasă păzit, să ajungă o unealtă în mâna vrăjmașului (vezi Marcu 8,33). Dacă satan vrea să cearnă Adunarea lui Isus (Luca 22,31) sau dacă vrea să-i facă mărturia fără putere prin scindare, atunci își caută uneltele printre credincioși. El alege cu viclenie și pricepere fie bărbați care au reputație de sfințenie deosebită, fie asemenea oameni care au influență asupra mulțimii prin cunoaștere, talent și elocvență. – Această permanentă neliniștire a Adunării lui Isus face parte dintre semnele vremii de pe urmă. Aceasta a prezis-o Scriptura limpede despre timpul care precede apariția lui antihrist. (Citește despre acest timp 2 Tesaloniceni 2,9-11.) Cea mai nouă (și totuși deja veche de peste 1500 de ani) născocire de felul acesta este afirmația: *veșnic și veșnicie nu înseamnă fără sfârșit, ci un timp limitat*, care poate fi extrem de lung, dar nu are o durată nelimitată. Această învățătură nu este interesantă numai pentru copiii religioși ai lumii, nu, ea le apare și unor credincioși ca o înțelepciune nouă, superioară. Dacă această învățătură nouă ar fi adevărată, atunci, odată cu aceasta n-ar fi pusă la îndoială, cum doresc unii, în nici un caz numai osânda veșnică a celor nelegiuți, *ci la fel și mântuirea veșnică a copiilor lui Dumnezeu*. Atunci este pus la îndoială chiar tot ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu despre lucrurile viitoare, tot ce am crezut, am nădărdit, tot ce i-am învățat pe alții și am mărturisit. Deci, este limpede: acea învățătură nouă, care apare așa de interesantă, zguduie bazele credinței. Cuvântul lui Dumnezeu

² Conținutul acestui capitol este în esență o copie a biletelor de citit Biblia, de la „Sabie și scut”, începând cu 1 până la 14 iunie 1911.

îndeamnă: „Să nu vă lăsați amăgiți de tot felul de învățături străine; căci este bine ca inima să fie întărită prin har, nu prin mâncăruri, care n-au folosit la nimic celor care au umblat cu ele” (Evrei 13,9).

Dumnezeu este veșnic, fără sfârșit, neschimbabil. Este plin de însemnătate că Scriptura folosește toate cuvintele care semnifică „veșnic” și „veșnicie”³ pentru a dovedi existența

netransformabilă, nemărginită și fără sfârșit a lui Dumnezeu. „Căci Îmi ridic mâna spre cer și zic: „Eu trăiesc în veci!”” (Deuteronom 32,40.) Acesta ar fi un cuvânt fără noimă, dacă „veșnic” n-ar însemna „fără sfârșit”. „Din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu” (Psalmul 90,1-2; Isaia 40,28.) Aici lămurește Scriptura însăși ce înseamnă „veșnic” în privința lui Dumnezeu și a lucrurilor dumnezeiești, și anume: Tu poți să te gândești în urmă cât de departe vrei, poți să te gândești înaintea cât de departe vrei – Dumnezeu rămâne de neschimbat în ființa și în guvernarea Sa. De aceea, când Moise a întrebat de Numele Lui, Dumnezeu S-a numit: „EU SUNT CEL CE SUNT” (Exod 3,14). Această caracteristică a lui Dumnezeu străbate toată Scriptura Vechiului și a Noului Testament. Da, Scriptura Îl numește pe Dumnezeu „Împărat al veacurilor”; tradus exact: „Împăratul veșnicilor”. (1 Timotei 1,17.) Rezultă limpede că orice efort de a contesta cuvântului „veșnic” înțelesul de durată fără sfârșit și neschimbabilă, îndată ce el se referă la Dumnezeu și la lucrurile dumnezeiești, lezează ființa și maiestatea lui Dumnezeu. Ne întrebăm: Dacă Dumnezeu Însuși Se numește *Dumnezeul veșnic* – ce înseamnă atunci aceasta, când vin oamenii să demonstreze că „veșnic” nu înseamnă fără sfârșit și neschimbabil?

Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este veșnic, adică fără sfârșit, neschimbabil (citește: Psalmul 110,4; Romani 11,36; Evrei 1,8). Scriptura spune aceasta în modul cel mai deslușit în Vechiul și în Noul Testament. Deja Isaia Îl numește „Părintele veșnicilor” (Isaia 9,6). Despre Domnul este scris: „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci” (Evrei 13,8); și iarăși: „Dumnezeu binecuvântat în veci” (Romani 9,5). Și iarăși: „a Căruia este slava și puterea în vecii vecilor” sau „din veșnicie în veșnicie” (1 Petru 4,11). Copiii lui Dumnezeu suferă de multă lipsă de întemeiere biblică, lipsește adesea consolidarea în cele mai simple adevăruri ale Scripturii: în consecință, astfel de neliniști fac o pagubă dublă prin controverse mereu în forme schimbătoare. Aceasta nu este de sus, ci de jos. Fiul mărturisește despre Sine Însuși: „DOMNUL mă avea la începutul căilor Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost așezată din veșnicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul” (Proverbe 8,22-23). – Despre El este scris: „A Lui să fie slava acum și în ziua veșniciei” (2 Petru 3,18). Dacă Biblia nu consideră că veșnic și veșnicie înseamnă fără sfârșit, atunci nici Domnul, puterea Sa și slava Sa nu sunt fără sfârșit. Firește că aceasta nu se pronunță, dimpotrivă, oamenii se feresc de aceasta, pentru că ceea ce nu este dumnezeiesc în toată dogma ar fi numaidecât limpede de recunoscut chiar și pentru omul cel mai orb. Dar ce responsabilitate, dacă turma scump răscumpărată nu este cruțată pentru că se dorește să se comunice ceva nou și interesant!

³ Biblia se folosește în Vechiul Testament, ca să exprime „veșnic” sau „veșnicie”, mai ales de cuvântul „olam”, dar pe lângă acesta adesea și de cuvintele „nezach” și „ade-ad”. Toate aceste trei cuvinte evreiești au fost la traducerea Vechiului Testament traduse cu cuvintele grecești „aion” (veșnicie) și „aionios” (veșnic), pentru că n-a existat un cuvânt grecesc pentru a exprima termenul biblic de veșnicie. Astfel a ajuns acest cuvânt în scrierea Noului Testament. Pentru a-i înțelege însemnătatea biblică, trebuie să ne întoarcem la Vechiul Testament. Filozofia greacă a dat cuvântului „aeon” semnificația de „eră” sau „timpul lumii”; cu acest înțeles a trecut în limba germană. Dar Bibliei îi este *total străin* termenul de „timp al lumii”, în sensul că veșnicia ar fi împărțită în ere sau în timpuri ale lumii. În sens biblic, cuvântul „aeon” înseamnă veșnicie. Excepție fac câteva locuri unde cuvântul în înțelesul limbii ebraice moderne înseamnă „lume”, de exemplu, 2 Timotei 4,10. Dar se arată că chiar dacă (așa cum în ediția anterioară a traducerii Elberfeld a Bibliei) cuvântul „aion” este tradus cu „eră”, adevărul biblic despre veșnicia nesfârșită există neștirbit. – Deoarece autorul acestui capitol nu are deloc cunoștințe de ebraică și numai puține cunoștințe de greacă, aceste afirmații se bazează pe informațiile demne de încredere ale creditorilor specialiști în lingvistică.

Împărăția lui Dumnezeu este o Împărăție veșnică. „Împărăția Ta este o Împărăție a tuturor veacurilor” (propriu-zis: „veșnică”, „aionios”) și stăpânirea Ta este în toate generațiile” (Psalmul 145,13; 1 Timotei 6,13-16; Apocalipsa 5,6-14.) Ne întrebăm: există un mod mai limpede de exprimare pentru a convinge un om rezonabil, care gândește, că Cuvântul lui Dumnezeu prin „veșnic” și „veșnicie” nu înțelege nimic altceva decât: fără sfârșit, nestrămutat, irevocabil, de nezduncinat? Cine ar îndrăzni să spună: Biblia nu vorbește în acest sens despre Împărăția veșnică a lui Dumnezeu? Scriptura ne deschide o priveliște în lumea viitoare. Vedem Mielul înjunghiat în mijlocul tronului. Cele șapte peceti ale sulului cărții judecății vor fi deschise, în jurul tronului stau cele patru făpturi vii, în jurul acestora se adună Adunarea lui Isus, răpită în slavă, înfățișată în cei douăzeci și patru de bătrâni și în jurul lor cetele nenumărate de îngeri ale lui Dumnezeu. Marea cântare de laudă în onoarea Mielului înjunghiat răsună în cer și tot ce este în cer și pe pământ și sub pământ și pe mare izbucnește în această cântare de laudă: „A Celui care stă pe scaunul de domnie și a Mielului să fie binecuvântarea, cinstea, slava și stăpânirea în *vecii vecilor!*” (Propriu-zis: „*Din veșnicie în veșnicie!*”) Oricâte „aion” ar urma una după alta – Împărăția lui Dumnezeu este o Împărăție veșnică (vezi în plus: Galateni 1,5; Filipeni 4,20; 1 Petru 4,11; Apocalipsa 1,6). Aici va recunoaște oricine: este nevoie de o aroganță puternică atât față de Dumnezeul sfânt, cât și față de Cuvântul lui Dumnezeu și de credincioși, dacă vrem să arătăm din cuvintele „din aion în aion” că Scriptura nu înțelege prin veșnicie: fără sfârșit, rămânând pentru totdeauna. Dimpotrivă, trebuie să admirăm limbajul folosit de Duhul Sfânt, care a stabilit cu o putere și o limpezime incontestabile termenul de veșnicie, care este dincolo de limitele închipuirii noastre naturale. –

Petru vorbește despre o intrare îmbelșugată în *Împărăția veșnică* a Domnului nostru Isus Hristos (2 Petru 1,11). Privim în nădejde prin poarta larg deschisă a casei Tatălui, în care Domnul îi va conduce pe ai Săi, unde moartea nu va mai fi, nici lacrimi, nici țipăt, nici durere - pentru că lucrurile dintâi au trecut (Apocalipsa 21,4). Ce este trecător nu va mai fi atunci, ziua veșniciei va fi începută, acele veșnicii viitoare în care Dumnezeu „va arăta nemărginitele bogății ale harului Său, în bunătatea Lui față de noi, în Hristos Isus” (Efeseni 2,7). Ce face un creștin cu atâtea măreții, dacă „veșnic” nu înseamnă nesfârșit? Ele se vor prăbuși ca o casă din cărți de joc dacă „veșnic”, nu înseamnă „*netrecător pentru totdeauna*”.

Harul veșnic: Harul și bunătatea lui Dumnezeu sunt veșnice, adică irevocabile și nesfârșite. El este nou în fiecare dimineață (vezi Plângerile lui Ieremia 3,23), el ține din veșnice în veșnicie, el nu se schimbă odată cu vremurile și împrejurările (citește Psalmul 89,1-4; Psalmul 100,5; Isaia 54,8-10), el este adăpostul credincioșilor chiar și atunci când au de mărturisit greșeli sau căderi. De aceea este scris: „Te-am iubit cu o iubire veșnică; de aceea te-am atras cu bunătatea Mea” (Ieremia 31,3). Așa Îl vedem pe Dumnezeu în vremea aceasta, așa Îl vom recunoaște și Îl vom adora în veșnicie. Acest har veșnic, reprodus prin marea nemărginită, pe care n-o poate goli nici un om, este așezat în fața ochilor oamenilor în jertfa de la Golgota. Numai un Dumnezeu al cărui har este neschimbabil, nemărginit, a putut să-L vadă pe singurul Său Fiul suferind și murind pe cruce pentru vrăjmașii Săi, pentru ca orice om care crede să găsească intrarea liberă *la acest har veșnic*, care vrea să-l mântuiască, să-l poarte, să-l acopere, în ciuda întregii slăbiciuni a omului. De aici învățăm să înțelegem că orice om care nu acceptă în credință această jertfă de negrăit, *se exclude singur din harul veșnic, din îndurarea veșnică*. Cât de important și de hotărâtor pentru totdeauna este pentru orice păcătos vinovat, să se supună crezând Fiului lui Dumnezeu, Celui răstignit și înălțat, ca să ajungă sub harul veșnic! Păcătosul vinovat, care trece indiferent pe lângă jertfa de pe Golgota, respinge acest har la care a fost chemat – *de aceea* el rămâne un pierdut.

Dreptatea veșnică: Dreptatea lui Dumnezeu este veșnică, adică nesfârșită, nelimitată și de neschimbat, ea dănuie peste toate generațiile oamenilor (Psalmul 103,17), ea este reprodusă în creație prin munții lui Dumnezeu în măreția lor de neschimbat (Psalmul 36,6). Ea este legată așa de insolubil cu ființa veșnică a lui Dumnezeu, încât Cuvântul o numește „brâul

coapselor Sale” (Isaia 11,5); este o dreptate veșnică a judecății, a felului de a proceda, de a gândi și a voinței. Cu această dreptate divină, nepătată, îl îmbracă Dumnezeu pe păcătosul care crede, care se dă în proprietatea marelui său Mântuitor prin predarea voinței și a inimii. El a apucat ca un vinovat, crezând, jertfa de la Golgota. Acolo L-a lovit dreptatea divină pe Chezașul nevinovat. Ce adevăr: „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim *dreptatea lui Dumnezeu* în El” (2 Corinteni 5,21). Această dreptate este veșnică, de neschimbat, desăvârșită. Ea este haina de nuntă cu care cel mai slab credincios va fi recunoscut în fața ochiului cercetător al lui Dumnezeu, ca potrivit pentru slava lui Dumnezeu. Ca să putem înțelege bine aceasta, Dumnezeu a scris prin Duhul Sfânt aceste cuvinte în Scriptură: „Pentru ca în timpul acesta să-Și arate dreptatea Lui în așa fel încât să fie drept și să îndreptățească pe cel care are credință în Isus” (Romani 3,26). Nici o „aion” din câte vor veni, nu vor schimba ceva în această dreptate a lui Dumnezeu și a credincioșilor, căci ea este *veșnică*.

Răscumpărarea veșnică: Hristos a obținut o „răscumpărare veșnică” pentru păcătosul vinovat, adică răscumpărarea pe care Domnul a săvârșit-o pe cruce pentru toți cei care I se supun crezând, este nesfârșită, de nemodificat, fără schimbare și transformare. (citește: Coloseni 2,13-15; Evrei 5,9; Evrei 9,12; Evrei 10,14-18.) Ce trebuie să se înțeleagă prin „răscumpărare veșnică”, dacă nu despre aceasta este vorba? Orice drept pe care satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu, îl avea asupra păcătosului este șters pentru totdeauna îndată ce omul vinovat caută refugiu la Mântuitorul salvator. A fost un preț de răscumpărare desăvârșit pentru orice păcătos care crede, plătit prin sângele lui Isus. Vrăjmașul nu are voie să ridice nici o acuzație față de răscumpărării lui Isus. Dovada scrisă împotriva lor a fost ruptă; Hristos a pironit-o pe cruce. Marele Biruitor asupra lui satan, asupra păcatului, asupra lumii și asupra morții i-a răscumpărat pe ai Său din robia vrăjmașului puternic. El i-a scos din temnița captivității, i-a eliberat din lanțul păcatului și a făcut din ei oameni eliberați ai lui Isus Hristos. În vecii vecilor, ca niște scump răscumpărați, iubiți și binecuvântați ai Domnului, ei vor fi scăpați de blestemul vinei, de viclenia și lanțul lui satan. „Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului; lațul s-a rupt și noi am scăpat. Ajutorul nostru este în Numele DOMNULUI, care a făcut cerurile și pământul” (Psalmul 124,7-8). Ce valoare ar avea răscumpărarea veșnică, dacă Cuvântul lui Dumnezeu n-ar vrea să spună prin aceasta: *nesfârșit, irevocabil?* Aici se poate înțelege ce fac aceia care, cu „probe biblice” înșelătoare, le subminează credincioșilor noțiunea de veșnicie. Ei sapă mormântul nădejzii, al încrederii și al păcii copiilor lui Dumnezeu.

Viața născută din Dumnezeu a credincioșilor este veșnică, adică fără sfârșit, netrecătoare. (citește Ioan 3,15; 16,36; Ioan 10,28; 1 Ioan 5,11-13.) Dumnezeu le-a dat alor Săi viața veșnică prin Duhul Sfânt. Ei au primit-o când au fost născuți din nou, când au fost născuți din Dumnezeu (Ioan 1,13 și Ioan 3,3). Dacă cuvântul „veșnic” nu înseamnă nesfârșit în Scriptură, atunci siguranța de mântuire și de slavă fără sfârșit, pecetluită nouă prin Duhul Sfânt, este caduc pentru credincios. Adevărata noastră nădejde seamănă atunci cu un copac căzut. La ce să ne gândim când avem citatul. „Pentru ca, fiind îndreptățiți prin harul Lui, să devenim moștenitori potrivit nădejzii vieții veșnice” (Tit 3,7), dacă nu este vorba despre o slavă nesfârșită? Domnul spune: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are *viața veșnică* și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte *la viață*” (Ioan 5,24). Creștinul care crede în Biblie înțelege prin „*viața veșnică*”: viața fără sfârșit, născută din Dumnezeu, care îl aduce pe credincios într-o relație indisolubilă cu Dumnezeu, care-l face capabil să-L recunoască pe Dumnezeu și care în slava lui Dumnezeu își atinge desăvârșirea cerească; sus va fi o viață fără: păcat, boală, epuizare, suferință sau moarte. Este demn de remarcat că reprezentanții afirmației nebiblice că Scriptura prin veșnic nu înțelege nesfârșit, alunecă ușor pe lângă cuvintele: viață veșnică, har veșnic, bucurie veșnică, de parcă aceste lucruri n-ar exista. Aceasta este explicabil. Fiecărui creștin căruia îi spunem: „viața

eternă, care a devenit partea ta, nu te conduce într-o stare nesfârșită, de neschimbat a slavei”, firește că se ia de cap și se întrebă: deci, sunt totuși înșelat? N-am nici o nădejde?

Partea veșnică de moștenire a copiilor lui Dumnezeu este neschimbabilă, de nerăpit, dăinuind pentru totdeauna. (citește Psalmul 16,6; Evrei 9,15.) Credincioșii au devenit copii și moștenitori în casa Tatălui (Romani 8,17). Acolo S-a dus Domnul înainte, ca să le pregătească un loc (Ioan 14,2-3). Acolo îi așteaptă o moștenire care nu putrezește, nepătată, nepieritoare (1 Petru 1,3-5). „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2,9). Scriptura numește această moștenire: „*O moștenire veșnică*”. Nu este această moștenire fără sfârșit, neschimbabilă, dăinuind pentru totdeauna, de nerăpit, de nepierdut? Ce nelegiuire se petrece față de casa lui Dumnezeu, dacă bărbați care știu carte, cu darul vorbirii, pun celor săraci în duh, care nu sunt capabili să facă față acestor arme de argumentare omenească, un asemenea semn de întrebare în spatele acestei cununi a nădejzii noastre. Tatăl ne-a făcut apți pentru partea de moștenire a sfinților în lumină (Coloseni 1,12). Duhul Sfânt, cu care am fost pecetluit, este zălogul moștenirii noastre până la răscumpărarea posesiunii dobândite (Efeseni 1,14 și 18). De aceea a devenit Duhul Sfânt, care ne este dat, pecetea de neclintit a siguranței, ca să primim o moștenire care este supusă schimbării, care poate fi pusă la îndoială prin evenimentele viitoare? Cine răspunde „da” la această întrebare, păcătuiește față de Locul Preasfânt al lui Dumnezeu și n-a înțeles niciodată ce este scris: „Căci sunt bine încredințat că nici moarte, nici viață, nici îngeri, nici stăpâniri, nici cele de acum, nici cele viitoare, nici puteri, nici înălțime, nici adâncime, nici o altă creatură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 8,38-39).

Trupul slavei, cu care vor fi îmbrăcați credincioșii, este îndepărtat pentru veșnicii nesfârșite de toate puterile morții și de orice stricăciune. Pavel privește din suferințele și din încercările acestui timp trecător, cu siguranța credinței și cu nădejde într-o altă lume (citește 2 Corinteni 4,16-18; 2 Corintei 5,1-4; Filipeni 3,20-21). El spune: „pentru că cele ce se văd sunt pentru un timp, pe când cele ce nu se văd sunt *veșnice*”. El așează ceea ce este trecător, vremelnic, într-un contrast limpede față de ceea ce este veșnic, nepieritor. Tot ce este pământesc este trecător, dar ce este ceresc, ce este veșnic, este *nepieritor*. Aici „vremelnic” înseamnă trecător; „veșnic” înseamnă neschimbat, adevărat, statornic, real. Tot așa își așează și Pavel trupul degradabil, pământesc, pe care îl numește cort, în contrast cu trupul slavei, cea locuință așteptată cu dor a sufletului său nemuritor, în care el va locui veșnic. El numește acest trup de slavă: o clădire de la Dumnezeu, o casă nefăcută de mână, una *veșnică* în ceruri; el dorește să fie îmbrăcat cu această locuință care este din cer, ca ceea ce este muritor să fie înghițit de viață. Nu este această locuință din cer, acest trup de slavă, „asemenea trupului Său de slavă”, destinat să fie fără sfârșit pentru vecii vecilor?

Focul veșnic: (citește Matei 3,12; Matei 18,8-9; Iuda 6 și 7.) Domnul a spus despre mulțimea oamenilor, despre cei mulți care merg pe calea cea largă, că drumul lor duce la pierzare (Matei 7,13) și El a descris cu cea mai mare limpezime imaginabilă această pierzare. O flacăra care nu se stinge, un vierme care nu moare. El numește acest foc: iadul, focul care nu se stinge și reia de trei ori una după alta această descriere serioasă, zguduitoare. El numește acest foc „*focul veșnic*, pregătit diavolului și îngerilor lui (Matei 25,41). Domnul îi imploră pe oameni cu seriozitate sfântă, iubitoare: „Dacă mâna ta te face să cazi în păcat, tai-o; este mai bine pentru tine să intri ciung în viață, decât să ai două mâini și să mergi în gheenă, în focul care nu se stinge, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge. Dacă piciorul tău te face să cazi în păcat, taie-l; este mai bine pentru tine să intri în viață șchiop, decât să ai două picioare și să fii aruncat în gheenă, în focul care nu se stinge, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge.” (Marcu 9,43-46). Dacă gura dragostei veșnice îi roagă stăruitor pe oameni și îi avertizează și le spune că focul *nu* se stinge, că viermele care roade *nu* moare – cine le dă dreptul învățătorilor pământești să proclame că Cuvântul lui Dumnezeu nu vorbește despre o

pierzare nesfârșită a păcătoșilor neîmpăcați? Ca toți să poată înțelege întreaga seriozitate, este scris: „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3,36). Ce înseamnă aici „rămâne”? Nu înseamnă că niciodată nu va mai urma o înlăturare a acestei mâni la cei care nu s-au supus mesajului mântuitor al harului?

Veșnica pierzare: (citește: Luca 16,19-31; 2 Tesaloniceni 1,6-10; 2 Petru 2,17; Iuda 13.) Învățătorii învățaturii despre mântuirea tuturor oamenilor găsesc incompatibil cu dragostea și dreptatea lui Dumnezeu, că oamenii care nu s-au smerit chemării harului lui Dumnezeu și au disprețuit jertfa de pe Golgota, vor suferi o pedeapsă de pierzare veșnică pentru păcatele lor. Noi să nu-I impunem lui Dumnezeu gândurile noastre despre dragoste și dreptate, ci să lăsăm gândurile noastre despre dragostea și dreptatea lui Dumnezeu să fie formate *prin Cuvântul lui Dumnezeu*. Cuvântul lui Dumnezeu spune limpede și deslușit, că oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu și cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos, „vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui când va veni”. Aceasta este dreptatea aceluiași Dumnezeu care prin jertfa de pe Golgota a dat dovada că-l iubește pe păcătos cu o dragoste care întrece foarte mult toate gândurile omenești. Omului bogat, când și-a ridicat glasul implorând din locul de chin, i s-a dat vestea precisă că *nimeni* din locul de chin nu poate să intre în locul de slavă și la fel de puțin invers. Moartea l-a dus „la locul lui” pe acest om al mediocrității și al înstrăinării de Dumnezeu (Faptele apostolilor 1,25). Cuvântul spune: „Veșnică pierzare!” și acest cuvânt va rămâne realitate.

Moartea a doua: (citește Apocalipsa 20,10-15.) Scriptura face deosebire limpede între oamenii mântuiți, ale căror nume sunt scrise în cartea vieții și cei ale căror nume nu sunt găsite în ea. Ce este scris despre cei din urmă? „Și dacă cineva n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc”. Ce este iazul de foc? Scriptura spune: „*Iazul de foc este moartea a doua*”. Această moarte a doua, cea veșnică, starea de moarte veșnică în chin, va cuprinde sigur executarea pedepselor veșnice foarte diferite, căci „Morții au fost judecați după cele scrise în cărțile acelea, potrivit faptelor lor”. În alte locuri, Scriptura descrie această moarte a doua și cu alte cuvinte. Ea o numește locul unde va fi „plânsul și scrâșnirea dinților” (Luca 13,28); Ea o numește atât iazul de foc (vezi Matei 13,42. 50), cât și „întunericul de afară” (Matei 22,13). Cine n-a fugit de moartea a doua prin a doua naștere, cine n-a fost mântuit de sub puterea întunericului, rămâne sub puterea stăpânului său, satan, și împarte cu el soarta veșnică a acestuia.

Există de mult strădania vrăjmașului de a șterge din Biblie adevărul despre osânda veșnică a celor nelegiuți. Dacă acest adevăr nu mai este mărturisit, atunci va lipsi o parte bună a Evangheliei. Măreția dragostei mântuitoare a Răscumpărătorului și valoarea jertfei de pe Golgota sunt diminuate. De ce să ne și convertim în acest timp de har, dacă pierzarea celor nelegiuți va fi numai pentru o vreme? Omul firesc preferă atunci să se bucure de lume și să-și mute convertirea și mântuirea în depărtarea fără perspectivă a veșniciei. Cu siguranță că dragostea arătată pe cruce este cea mai puternică forță pentru a-i smeri pe păcătoși înaintea lui Dumnezeu – dar cine cunoaște inima omenească, acela știe și că mulți oameni sunt siliți să-și caute refugiul la har numai prin priveliștea asupra dreptății punitive a lui Dumnezeu și a pierzării veșnice (Iuda 23).

Scriptura folosește cuvântul „veșnic” și pentru lucrurile pământești, trecătoare, în asemenea cazuri în care Dumnezeu vrea să exprime irevocabil că această sentință divină nu va fi supusă nici unei schimbări. Astfel numește Dumnezeu curcubeul „legământul cel veșnic” (Geneza 9,12-17). Cu siguranță că acesta este un adevăr dumnezeiesc, căci acest legământ de har va mai fi lăudat în ceruri ca o manifestare a grației divine. – Când Israel a trecut prin Iordan, au fost scoase din râu douăsprezece pietre, după numărul semințiilor lui Israel, pentru a construi cu aceste pietre o aducere aminte a faptei minunate a lui Dumnezeu, care croise pentru poporul Său un drum prin râul cu revărsare puternică. Cu siguranță că Dumnezeu va fi lăudat în veșnicie pentru această faptă a Sa, dar aceste pietre vorbesc și în

acest timp un limbaj veșnic către copiii lui Israel, cu toate că monumentul a dispărut (Iosua 4,1-7). - „Și Iosua a ars cetatea Ai și a făcut din ea pentru totdeauna un morman de dărâmături, până în ziua de azi” (Iosua 8,24-29). Fără îndoială, această cetate va rămâne fără sfârșit un morman de dărâmături. – În privința Ierusalimului și a distrugerii sale este scris: „Ofel (versantul sudic al muntelui templului, întărit de Iotam; vezi 2 Cronici 27,3) și turnul vor fi peșteri *pentru totdeauna*, o bucurie pentru măgarii sălbatici, pășune pentru turme, până când Duhul va fi turnat de sus peste noi și pustiul se va preface în câmpie roditoare” (Isaia 32,14-15). De aici înțelege orice copil că Dumnezeu a anunțat prin proroc o distrugere irevocabilă a acestor construcții, până într-o zi precisă sau până la un timp precis. Ce deplorabil trebuie să stea lucrurile cu argumentarea pentru aceia care vor să deducă din asemenea citate afirmația că prin „veșnic”, Biblia nu vrea să spună irevocabil și imuabil. Aceasta pășește și mai bățator la ochi în lumină, dacă ne gândim că din 71 de locuri din Noul Testament în care apare cuvântul „veșnic”, cea mai mare parte se referă la Dumnezeu, ca și la mântuirea, la viața, la moștenirea și la slava celor răscumpărați, și prin urmare, stabilește fără îndoială o continuare permanentă, nesfârșită. Cum poate îndrăzni cineva, din aceste 71 de locuri să separe după plac vreo cinci sau șase și să le dea acestora o cu totul altă semnificație, una aberantă? Dacă cineva susține afirmația: „pentru că cuvântul „veșnic” are în citate izolate ale Vechiului Testament semnificația: irevocabil pentru un anumit interval de timp, atunci și amenințarea lui Dumnezeu cu osânda veșnică poate fi numai o pedepsire trecătoare”, atunci și un altul, cu același drept, poate să tragă concluzia din acele citate, că nici „viața veșnică” nu are o stare durabilă, nesfârșită, că nici Dumnezeu Însuși nu este o Ființă fără sfârșit, neschimbătoare. Fie ca Domnul să ne păzească pe toți în har de un asemenea abuz față de sfântul Său Cuvânt!

Este sigur o dovadă convingătoare despre scufundarea adâncă a omului, că el, în ciuda explicațiilor precise și simple ale Cuvântului lui Dumnezeu privind soarta sa viitoare, preferă să se lase călăuzit de nălucirile rațiunii sale greșite, decât prin însuși adevărul revelat. Dacă Scriptura spune, de exemplu, că cel care crede în Isus nu merge la pierzare, ci are viața veșnică, cum poate atunci cineva să tragă concluzia de aici, că și cel care nu crede se va bucura cândva de aceeași soartă? Dacă cu privire la cei nelegiuți se va spune: „sfârșitul lor este pierzarea”, atunci în realitate aceasta nu înseamnă totuși că sfârșitul lor, chiar dacă după un timp mai lung, va fi în cele din urmă la fel de minunat și binecuvântat ca acela al celor drepti. Dacă este scris: „unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge”, atunci aceste cuvinte sigur nu anunță totuși, mântuirea celor nelegiuți și, în sfârșit, intrarea lor în slavă. Dacă citim mai departe cuvântul hotărâtor: „Aceștia vor intra în chinul veșnic, dar cei drepti în viața veșnică”, atunci nu ne vom încumeta totuși la afirmația că viața este veșnică, dar chinul este vremelnic. Și dacă, în sfârșit, așa cum locurile citate arată limpede, pedepsei celor nelegiuți îi va fi atribuită o durată la fel de lungă ca vieții celor mântuiți, da, ca vieții lui Dumnezeu Însuși, atunci trebuie să ne întrebăm dacă într-adevăr nemărginirea osândeii ar putea fi exprimată într-un limbaj mai deslușit. Sau vrea Domnul numai să-l sperie pe om printr-o minciună, când spune despre hulitorul Duhului Sfânt: „nu va căpăta niciodată iertare, ci este vinovat de un păcat veșnic” (Marcu 3,29)?

VI. Susține Cuvântul lui Dumnezeu învățătura despre mântuirea finală a tuturor?

Domnul S-a pronunțat El Însuși de mai multe ori asupra acestei probleme. În predica de pe munte spune: „Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care intră pe ea” (Matei 7,13). Deci, calea cea largă duce la pierzare – și nu: prin pierzare la mântuire. Domnul a fost întrebat mai târziu: „Doamne, sunt puțini cei care vor fi mântuiți?” Ce răspunde El? „Străduiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă, pentru că, vă spun, mulți vor căuta să intre și nu vor putea” (Luca 13,23-24). Dar acum vin reprezentanții

învățăturii despre mântuirea tuturor oamenilor și spun: „Doar este scris că orice genunchi se va pleca și orice limbă va mărturisi că Isus Hristos este Domn (Filipeni 2,10-11) și că totul va fi pus sub picioarele Lui (Evrei 2,6-9), că totul îi va fi subordonat (1 Corinteni 15,27). Citim, de asemenea, că întregii plinătăți a Dumnezeirii I-a plăcut să locuiască în El, „să împace toate lucrurile cu Sine” (Coloseni 1,20) și că Dumnezeu vrea să adune toate împreună, în Hristos (Efeseni 1,10). Mai departe se spune în 1 Corinteni 15,28: „Dar, când Îi va supune toate, atunci și Fiul Însuși va fi supus Celui care I-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți”. Nu anunță aceste citate într-un mod precis o mântuire generală finală?” Sigur că nu! Aceste citate tratează despre „supunere”, dar nu despre „împăcare”, nu despre „mântuire”.

Cartagina a fost supusă de către Roma în primul război punic, dar împăcarea a fost imposibilă. Ura și conflictul au durat în continuare în inimile cartaginezilor cu totală neîmpăcare. Același lucru s-a petrecut în nenumărate cazuri de conflict între națiuni și familii. Cel învins a trebuit să se supună, dar el nu este împăcat.

Firește că vor fi înlăturate cândva orice stăpânire, putere și forță; sigur vor fi puse odată toate lucrurile sub picioarele lui Isus și toți vrăjmașii Lui vor fi siliți să-I recunoască slava; da, la urmă va fi desființată chiar și moartea. Această înlăturare a ultimul vrăjmaș este în legătură cu învierea celor nelegiuți, pe care strigătul puternic al lui Hristos îi va trezi din mormintele lor. Hristos va fi investit atunci cu toată forța și puterea. Chiar și moartea își va fi pierdut stăpânirea asupra celor nelegiuți. Hristos îi va nimici pe aceia când îi cheamă în fața tronului Său de Judecător, ca să-i predea pentru totdeauna morții a doua, iazului de foc (Apocalipsa 20,14). Dar unde este aici vorba despre o împăcare?

Este un adevăr de netăgăduit că în Numele lui Isus se va pleca orice genunchi, atât al celor cerești cât și al celor pământești și al celor de sub pământ și că orice limbă va mărturisi că Isus Hristos este Domn, spre gloriificarea lui Dumnezeu Tatăl (Filipeni 2,10-11). Nici un creștin care crede în Biblie nu va contesta că „toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ” vor spune cândva: „A Celui care stă pe scaunul de domnie și a Mielului să fie binecuvântarea, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” – Nici o făptură nu va fi exclusă; chiar și cele „subterane” sau cele de „sub pământ”, adică iadul cu satan și îngerii lui vor fi siliți la această omagiere. Dar din cauza aceasta sunt ei împăcați cu Dumnezeu? Sau vor deveni vreodată părtași la consecințele binecuvântate ale lucrării de ispășire? În nici un caz; căci dacă în Cuvântul lui Dumnezeu este vorba despre împăcare, chiar și în privința lucrurilor, cei „subterani” nu sunt niciodată pomeniți. În Efeseni 1,9-10 citim: „făcându-ne cunoscut taina voii Sale ...: ca să adune din nou, împreună, toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ”; și în Coloseni 1,19-20: „pentru că întregii plinătăți a Dumnezeirii I-a plăcut să locuiască în El și prin El să împace toate față de Ea, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri”. – Lucrurile subterane, care sunt în legătură cu iadul, cu diavolul și îngerii lui, nu găsesc aici nici un loc; numai ce este în cer și ce este pe pământ va avea parte de împăcare.

În sfârșit, în ceea ce privește citatul: „pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți” (1 Corinteni 15,28), nu putem înțelege cum adepții învățăturii despre mântuirea tuturor oamenilor pot privi aceste cuvinte ca punct culminant al sistemului lor, care se bazează pe asemenea stâlpi putrezi. Când va avea loc subordonarea Fiului față de Tatăl? Totuși abia atunci când totul va fi pus sub picioarele Sale, când toată autoritatea și puterea vor fi desființate și toți vrăjmașii vor fi făcuți așternut picioarelor Sale. Da, atunci va avea loc un sfârșit absolut cu toate. Fiara și prorocul mincinos (Apocalipsa 19,20), diavolul și moartea, Locuința Morților și oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții – toți vor fi aruncați în iazul de foc și de pucioasă (Apocalipsa 20,10. 14.15). Cerul și pământul nu vor mai fi. Creația veche va fi făcut loc celei noi, timpul veșniciei. Atunci, dar nu înainte, Fiul va preda Împărăția Dumnezeului și Tatălui Său. Dar oare va introduce Tatăl o stăpânire după principii noi și va respinge și va anula toate dispozițiile Fiului, date până atunci? Nu, El preia Împărăția așa cum I-o predă Fiul. Hristos Însuși va fi atunci, ca Om, deplin subordonat Tatălui, așa cum a fost aici jos, „pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți” – cu toate că El este totodată Dumnezeu și una cu Tatăl,

„binecuvântat în veci”. Dar în același timp va fi cinstit Mielul, care este pentru totdeauna cu Tatăl pe tronul slavei (Apocalipsa 22,3), *ca piatra din capul unghiului*, despre care este scris: „Oricine va cădea pe piatra aceasta va fi sfârtecat, iar pe acela peste care va cădea ea, îl va *spulbera*” (Luc 20,18). În fața acestui cuvânt avem totuși voie să întrebăm: lasă Cuvântul lui Dumnezeu vreo speranță de mântuire celor care nu s-au supus Domnului crezând? Cu siguranță că nu! Cuvântul lui Dumnezeu să fie permanent singurul nostru învățător și fie ca inimile noastre să fie suficient de smerite ca să-l acceptăm în credință simplă și sub călăuzirea Duhului Sfânt!

Este necesar să mai clarificăm biblic un gând care constituie o verigă importantă în lanțul concepțiilor înșelătoare ale învățaturii despre mântuirea tuturor oamenilor, și anume, că în veșnicie, oamenii neîmpăcați vor fi purificați într-un anumit timp lung, prin pedepse și chinuri, ca să ajungă la o stare potrivită a inimii pentru iertare și mântuire.

Cine îi învață pe alții așa ceva, pune deoparte jertfa deplin valabilă a lui Hristos. Hristos a suferit și a murit pentru păcătoși. N-a fost această jertfă absolut suficientă pentru a satisface pretențiile dreptății lui Dumnezeu? N-a fost ea suficientă ca să curețe de păcate și să dăruiască celui care crede: iertare, pace, viață și neprihănire? Ei, dar dacă pentru cineva care moare în păcatele lui ar mai exista posibilitatea să fie pregătit pentru mântuire prin tortură proprie și o perioadă de chin în iad, ar mai constitui atunci moartea de cruce a lui Hristos unica bază a mântuirii? Într-adevăr, nu! Dacă ar exista o asemenea posibilitate, atunci ar fi oferită prin ea dovada că dreptatea lui Dumnezeu n-a găsit în moartea lui Hristos deplina ei satisfacție, ci ea încă a mai pretins, în privința unor fapte individuale, chinul unui foc infernal. Deplina valabilitate a jertfei lui Hristos ar fi atunci negată.

Să luăm Epistola către Galateni. Învățătorii falși ai acelor zile predicau circumcizia. A fost intenția lor să respingă crucea lui Hristos? O, nu! Voiau numai să-i adauge circumcizia, deci un lucru care era poruncit în Lege. Dar ce spune apostolul? „Dacă veți fi circumciși, Hristos nu vă va folosi la nimic. ... Voi, care vă îndreptățiți prin Lege, sunteți lipsiți de orice folos de la Hristos; ați căzut din har.” (Galateni 5,2-4.) Ce serios! A adăuga ceva la jertfa lui Hristos nu înseamnă nimic altceva, decât a o dezbrăca de valoarea ei. Dacă pentru mântuirea unui om mai este nevoie de chinul iadului, atunci jertfa lui Hristos nu este completă, nu este dumnezeiască; atunci nici dreptatea lui Dumnezeu nu este satisfăcută dumnezeiește prin această jertfă.

În sfârșit, să mai amintim un alt citat, care prilejuieste cititorilor Scripturii dificultate și care de multe ori este folosit în favoare sistemului lor de către adepții învățaturii despre mântuirea tuturor oamenilor. Este vorba despre citatul din 1 Petru 3,19-20: „prin care, de asemenea, mergând, a predicat duhurilor care sunt în închisoare, odinioară neascultătoare, când îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu aștepta în zilele lui Noe, pe când se pregătea corabia, în care puțini, adică opt suflete, au fost salvați prin apă”. – Întâi să observă că expresia „Duhul lui Hristos” este în prima epistolă a lui Petru un fel de a vorbi. Citim în capitolul 1,11 că Duhul lui Hristos, care era în profeți, „a mărturisit dinainte patimile care erau pentru Hristos și gloriile de după aceasta” și că profeții au crezut această mărturie și că au căutat să cerceteze timpul împlinirii sale. Hristos, „fiind omorât în carne, dar făcut viu în duh” (1 Petru 3,18) și prezent în duh, a depus această mărturie prin apostoli. Dar iudeii așteptau un Mesia prezent după trup, ca să elibereze poporul și să aducă cu Sine slava pământească. Ei n-au primit nici mărturia apostolilor, nici n-au pus la inimă pe cea a profeților, care au vorbit mai dinainte despre lepădarea lui Hristos. La fel i-au disprețuit și i-au batjocorit pe aceia care prin credință au primit mântuirea sufletelor lor și se bucură cu o bucurie de nespus și glorioasă (1 Petru 1,8-9). Deci, acești iudei necredincioși și-au găsit copia în oamenii care au trăit pe vremea lui Noe. *Duhul lui Hristos* a fost activ și în acele zile și a depus mărturie prin Noe așa cum a făcut-o mai târziu prin proroci și acum prin apostoli. Lucrul acesta este adevărat prin Cuvântul Domnului din Geneza 6,3: „*Duhul Meu* nu va rămâne pururi în om, căci el nu este decât carne”. Lumea de atunci a fost responsabilă pentru această mărturie, cu toate că Hristos, la fel

ca și acum, n-a fost prezent după trup, ci numai după duh. Acea mărturie a continuat un timp lung; îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu a durat 120 de ani. Totuși, numai un grup mic, de opt suflete, a crezut și au fost mântuite, așa cum credincioșii din timpul apostolilor formau numai o turmă mică. Dar duhurile neascultătoare, care au lepădat odinioară mărturia prin duhul Hristosului prezent, sunt acum păstrate în închisoare. Cu ce scop? Ca să mai audă o dată Evanghelia? O, Nu! Cuvântul lui Dumnezeu spune: ca „*să păstreze pe cei nedrepți ca să fie pedepsiți în ziua judecării*” (2 Petru 2,9). – Deci, acel citat va fi înțeles astfel: „Hristos a mers acolo prin Duhul Său și a predicat duhurilor (prin Noe în zilele dinaintea potopului), care (acum) sunt în închisoare, care odinioară au fost neascultătoare, când îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu (timp de 120 de ani) a așteptat cu nerăbdare în zilele lui Noe, pe când se pregătea corabia”. – Este fără îndoială de recunoscut că înțelegerea acestui citat este dificilă. Însuși Cuvântul lui Dumnezeu spune că în Scriptură există asemenea citate (vezi 2 Petru 3,15-16). Dar cu siguranță că Duhul Sfânt îi va deschide Cuvântul lui Dumnezeu celui care cere copilărește. (citește Iacov 1,5.)

Dar la ce deducție vor fi siliți acei învățători falși prin acceptarea unei mântuiri a tuturor făpturilor? Ei trebuie să-i includă și pe diavol și îngerii lui. Firește că mulți dintre ei nu îndrăznesc să dea o extindere atât de largă concepțiilor lor despre mântuire. Dar de ce se sperie ei în fața unei asemenea concluzii, dacă tot și-au scris pe drapel nemărginirea dragostei lui Dumnezeu? Oare diavolul și îngerii lui nu sunt creaturi ale lui Dumnezeu? Dar unde găsim o jertfă de ispășire pentru satan și îngerii lui, ca și pentru aceia pe care Domnul îi „păstrează pentru judecata zilei celei mari, în lanțuri veșnice, în întuneric”? (Iuda 6.) Hristos a trebuit să devină om ca să devină Împăciuitorul pentru oamenii vinovați. Ca Împăciuitor, Fiul lui Dumnezeu a luat locul nostru, locul vinovatului.

Pe satan nu l-a împăcat – nu, El l-a biruit pentru totdeauna. Nu scrie Scriptura clar despre sfârșitul lui satan? „Și diavolul, care i-a amăgit, a fost aruncat în iazul de foc și pucioasă, unde sunt și fiara și falsul profet; și vor fi chinuți zi și noapte, în vecii vecilor” (Apocalipsa 20,10).

VII. Cuvânt de încheiere

În timpul unei prigoane a creștinilor a murit pe rug la Smirna, în 25 aprilie a anului 168, cel mai în vârstă supraveghetor al adunării de acolo, Policarp. Noi mai posedăm o scrisoare amănunțită⁴, în care adunarea credincioșilor din Smirna comunică celorlalte adunări creștine moartea conducătorului lor.

Policarp a fost dus în circ de către guvernator. În mijlocul tumultului păgânilor și al iudeilor, care cereau moartea creștinilor, guvernatorul i-a cerut să arate cinstire dumnezeiască numelui împăratului și să-L blesteme pe Hristos. Policarp a răspuns: „86 de ani I-am slujit Domnului și El încă nu mi-a făcut nici un rău. Cum L-aș putea blestema pe El, Împăratul meu, care mă mântuiește?” Guvernatorul a început din nou: „Jură pe geniul împăratului!” La care Policarp a răspuns: „Dacă vrei să ai gloria deșartă de a mă fi adus aici ca să jur pe geniul împăratului, dacă tu pentru aceasta te prefaci că nu știi cine sunt, atunci ascultă mărturisirea mea deschisă: *sunt creștin!*” Guvernatorul l-a amenințat pe bătrân cu animalele sălbatice și cu focul; dar Policarp a răspuns: „Tu mă ameninți cu un foc care arde numai vremelnice și se stinge în scurt timp, *dar tu nu cunoști focul judecării viitoare și a pedepsei veșnice, care sunt pregătite pentru cei nelegiuți.* De ce tergiversezi? Fă să vină ce trebuie să vină!” Între timp, mulțimea cerea impetuos ca Policarp să fie ars. Grămezile de oameni deja aduceau lemne și vreascuri din ateliere și din băile comunale. Când rugul a fost gata, Policarp și-a dat personal hainele jos. Cu mâinile legate la spate, ca un miel de jertfă distins, așa stătea Policarp acolo și se ruga următoarele cuvinte: „Tată al iubitului și al prealăudatului Tău Copil, Isus Hristos,

⁴ Scrisoarea stă la baza acestei relatări.

prin care am primit cunoștință despre Tine, Dumnezeu al îngerilor și al puterilor și al oricăror făpturi, chiar și al întregului neam al celor drepti care trăiesc înaintea feței Tale, Îți mulțumesc că m-ai învrednicit de ziua și de ceasul acesta, că mă lași să fac parte din numărul martirilor Tăi, de paharul lui Hristos, de învierea sufletului și a trupului în viața veșnică, în virtutea acțiunii nepieritoare a Duhului Sfânt. Acceptă-mă și pe mine astăzi înaintea Ta ca o jertfă bună, plăcută Ție; doar m-ai pregătit pentru aceasta, mi-ai vestit-o dinainte și mi-ai descoperit-o acum, Tu, Dumnezeu infailibil și adevărat. De aceea și pentru toate acestea Te laud, Te slăvesc, Te glorific de dragul Marelui Preot, Isus Hristos, Copilul Tău iubit. Prin El fie a Ta, împreună cu El în Duhul Sfânt, onoarea acum și toată veșnicia. Amin.” Când și-a încheiat rugăciunea cu acest „Amin”, slujitorii călăului au aprins focul.

Acest creștin venerabil, Policarp, un elev al apostolului Ioan, a mărturisit deci în fața morții cu foc a nedreptului său judecător, *adevărul pierzării veșnice a celor nelegiuiți*. Sângele său de martir este, în orice caz, o mărturie mai bună decât cerneala topografică a savanților ingenioși care contestă adevărul osândeii veșnice, pentru că ei vor să fie mai drepti și mai iubitori decât Dumnezeu sfânt.

Din vremea apostolilor a fost mărturisit și crezut de către Adunarea lui Isus adevărul despre osânda veșnică, adică fără sfârșit. Acest adevăr a înflăcărat în toate timpurile dragostea salvatoare a credincioșilor, ca să mărturisească Evanghelia harului unei lumi pierdute de păcătoși. Mii și mii de oameni au găsit salvare prin credința în sângele Mielului, vărsat pentru ei, convinși de consecințele veșnice ale păcatului lor, condamnați de conștiința lor. Dragostea salvatoare a Mântuitorului, revelată pe cruce, a copleșit inimile lor, astfel încât ei s-au predat în proprietatea Aceluia care a suferit și a murit pentru păcatele lor. Mulți alții, chiar hulitori și batjocoritori înrăiți, au fost apucați de groaza veșniciei și s-au prăbușit în pocăință în fața Dumnezeului sfânt (vezi Iuda 23). Acestea sunt efectele binecuvântate ale harului și ale adevărului. Ce învățătură nebunească aduc în schimb aceia care prin viu grai și în scris propovăduiesc că chinul iadului poate să producă într-un păcătos înrăit ceea ce nu a realizat harul desăvârșit. Ce eroare! N-au citit acei învățători rățăciți, că în ziua mâniei lui Dumnezeu, oamenii speriați până la disperare vor continua numai în hulele lor, dar nu se vor gândi să se pocăiască? (Apocalipsa 16,9-11 și 21.) La sfârșitul descrierii stării veșnice a cerului și a pământului (Apocalipsa 21,1-8) găsim: „Dar cât despre fricoși, necredincioși, urăcioși, ucigași, desfrânați, vrăjitori, închinători la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua”. În fața acestor cuvinte lăsăm în seama tăgăduitorilor osândeii veșnice să păsească la mormintele acelora care până la sfârșitul lor au respins jertfa lui Hristos și au plecat în veșnicie în înstrăinarea lor de Dumnezeu, neîmpăcați. Acolo pot, cu fruntea îndrăzneată, să le strige celor îndoliați: Fiți liniștiți, căci sigur îl veți revedea pe acest decedat cândva în slavă, unde îl veți întâlni voi toți!

Când acum câțiva ani a fost înmormântată o personalitate a științei, un ateu cunoscut de toată lumea, un cor vestit a cântat la înmormântarea solemnă cântări minunate, emoționante despre fericita înviere și despre slava veșnică. Acesta a fost un neadevăr extraordinar – el a fost comandat și a fost plătit de către autoritățile orașenești, care au vrut să-l cinstească pe ateul decedat. Aceasta nu este nemaipomenit – că doar toată festivitatea a aparținut împărăției stăpânului acestei lumi, care este tatăl minciunii. Cu siguranță că la nenumărate morminte se minte nemărginit de mult. Se minte în legătură cu trecutul celor decedați și cu presupusa mântuire a oamenilor neconvertiți. Dacă un om necredincios, neconvertit, orb spiritual spune așa ceva, este sigur ceva trist. El ia cu sine o vină mare în veșnicie, unde va da socoteală de orice cuvânt mincinos pe care l-a rotit. Ce grav, dacă cineva a consolidat păcătoși orbi în a se opune față de pocăință! Dar răspunderea pentru asemenea neadevăruri pare neînsemnată față de răspunderea *creștinilor* care propovăduiesc învățătura despre mântuirea tuturor oamenilor. Aceștia fac ineficace chemarea lui Dumnezeu, cu care El îi cheamă la pocăință pe păcătoșii pierduți și în același timp subminează bazele credinței în Adunarea lui Isus.

Vremea în care aceasta se petrecea în mod timid, în cercul delimitat al savanților teologici, a trecut. În zilele serioase ale prezentului, otrava îndulcită a învățaturii fatale este presărată în inimile sufletelor neconsolidate și propovăduită la intersecțiile drumurilor. Și aceasta face parte dintre semnele vremii de pe urmă. Cât de îngrozitoare va fi clipa în care acești învățători înșelători vor fi dovediți vinovați în fața scaunului de judecată al lui Hristos, că ei, ajunși în capcana lui satan, au schimbat adevărul în minciună și i-au încurajat pe păcătoșii nepregătiți pentru pocăință, cu o mângâiere falsă. Domnul să dea har tuturor alor Săi, ca să mărturisească oamenilor *adevărata Evanghelie*. Din această Evanghelie adevărată face parte și aceea, că este îngrozitor să cazi în mâinile Dumnezeului viu și că pentru oricine care refuză aici jos jertfa lui Hristos, nu rămâne nimic altceva, decât „o așteptare sigură și înfricoșătoare a judecății și văpaia unui foc care va mistui pe potrivnici” (Evrei 10,26-27).

Omul, fie mântuit sau pierdut, trebuie să-și găsească odată undeva reședința pentru totdeauna: *fie* în slava veșnică, *fie* în osânda veșnică. Atunci, o realitate îngrozitoare le va alunga toate iluziile celor pierduți. Brațele de har ale lui Isus sunt încă larg deschise, ca să primească și să conducă pe orice trudit și împovărat în binecuvântările de nedescris ale unei slăvi care nu se sfârșește niciodată. „Iată, acum este timpul potrivit; iată, acum este ziua mântuirii” (2 Corinteni 6,2.)

Dar un lucru trebuie să-l strigăm copiilor lui Dumnezeu: Îl așteptăm pe Domnul care va reveni. „Ce ați auzit de la început, aceea să rămână în voi. Dacă rămâne în voi ce ați auzit de la început, și voi veți rămâne în Fiul și în Tatăl. Și făgăduința pe care El ne-a făcut-o este aceasta: viața veșnică. V-am scris aceste lucruri în vederea celor care caută să vă rătăcească. ... Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca, atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine înaintea Lui.” (1 Ioan 2,24-28).